

ଜପଜୀ ସାହିବ ଜୀ

Japujee sahib jee

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପ୍ରଥମ୍ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେଓଜୀଙ୍କ
ର ଚିତ୍ତ ବାଣୀ

ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ

୧୦

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଆଦି ଗୁରୁ
ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ୍ ଦେବ୍‌ଜୀ କୃତ

ଜପୁଜୀ ସାହିବ୍ ଜୀ

ਜਪୁଜୀ ସାହିବ୍ ଜୀ
(ଓ଼ିଆ କବିତା ଟିକା)

ସ୍ୱ: ଶ୍ରୀଧର ସିଂହ 'ଡାକିଆ'

-----: କବିତାରେ ଓ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ବାଣୀ ସହିତ :-----

ସର୍ବଦା କିରଣା ସିଂହ 'ଡାକିଆ'

ଭର୍ଷ ହରିହର ଡାକିଆ

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା-- ୭୬୬୦୦୧

ପୁସ୍ତକର ନାମ : - ଜପୁଜୀ ସାହିବ୍ ଜୀ

ଅନୁବାଦକ : - ସର୍ଦ୍ଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂଘ 'ଡାକୀଆ'

ମୋବାଇଲ୍- ୯୪୩୭୨୨୪୯୫୮ / ୮୯୧୭୪୦୮୫୫୧

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା-୭୬୬୦୦୧

ପ୍ରକାଶନ ବର୍ଷ :- ୦୫-୦୧-୨୦୧୮

(ଦଶମ-ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ୍ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କର ଜନ୍ମ-ଦିବସ)

ସ୍ଥାନ :- ଭବାନୀପାଟଣା

ମୁଦ୍ରକ :- ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ସୁରିଂଦରଜୀତ୍ ସିଂଘ୍ ଭଂବରା - ସିଂଘ୍ କମ୍ପ୍ୟୁଟରସ୍ ,

ଭବାନୀପାଟଣା- କଳାହାଣ୍ଡି

ମୋବାଇଲ୍- ୯୪୩୭୦୭୦୨୩୫

----- :::: ଗୁରୁ ନାନକ୍‌ଦେବ୍ ଜୀ ::::-----

ଶିଖ୍ ଅର୍ଥ ଶିଷ୍ୟ । ଶିଖ୍ ଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ ଶିଷ୍ୟଧର୍ମ । ପଞ୍ଜାବ ଅଞ୍ଚଳରେ ‘ଷ’ର ବ୍ୟବହାର ନାହିଁ , ଏଣୁ ପୁରୁଷକୁ ପୁରୁଷ , ଶିଷ୍ୟକୁ ଶିଖ୍ , ସନ୍ତୋଷ କୁ ସନ୍ତୋଷ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ‘ଶିଖ’ ଶବ୍ଦ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର ‘ଶିଷ୍ୟ’ ରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଯାହାର ଅର୍ଥ ଶିଖିବା ଲୋକ , ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଲୋକ , ଓ ‘ସତ୍ୟ’ ହେଉଛି ପରମପିତା ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କୁ ଶିଖ୍‌ଧର୍ମରେ ‘ୱାହିଗୁରୁ’ କୁହାଯାଏ , ୱାହିଗୁରୁ ଅର୍ଥାତ ‘ଧନ୍ୟଗୁରୁ’ । ଶିଖ୍-ମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ‘ୱାହିଗୁରୁ’ ବା ଧନ୍ୟଗୁରୁ ନାମରେ ସମ୍ବୋଧନ କରନ୍ତି ।

‘ଶିଖ୍‌ଧର୍ମ’ ଇସ୍ଲାମ୍ ଧର୍ମ , ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ , ଝୁଞ୍ଜ ଧର୍ମ , ଇଦୁଦୀ ଧର୍ମ , ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ଅପେକ୍ଷା ନବୀନତମ ଧର୍ମ । ଏହା ଗୋଟିଏ ଏକେଶ୍ୱରବାଦୀ ଧର୍ମ ଯାହା କେବଳ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।

ଗୁରୁ ନାନକ୍‌ଦେବ୍‌ଜୀ ହେଉଛନ୍ତି ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ସଂସ୍ଥାପକ , ସେ ଏକ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି , ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ସମାଜରେ ସମାନ ଅଧିକାର ଦେଇଛନ୍ତି । ଜାତିଭେଦ ପ୍ରଥାକୁ ଭାଙ୍ଗି ସମାଜରେ ସମାନତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଛନ୍ତି । ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ୧- ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସର୍ବଦା ଜପ କରିବା , ୨- ସତ୍‌କର୍ମ କରିବା , ୩- ବାଣ୍ଟିଖାଇବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଶିଖ୍ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଛବି , ମୂର୍ତ୍ତି ଆଗରେ ନତମନ୍ତ୍ରକ ହେବାକୁ ସେ ବାରଣ କରିଛନ୍ତି । “ବାଣୀ ଗୁରୁ , ଗୁରୁ ହେଁ ବାଣୀ” ଏଣୁ ଶିଖ୍ ମାନେ ୱାହିଗୁରୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଗୁରୁବାଣୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନତମନ୍ତ୍ରକ ହେବେ ।

ଗୁରୁ ନାନକ୍‌ଦେବ୍‌ଜୀ ୧୫ ଅପ୍ରେଲ୍ ୧୪୬୯ ଶନିବାର ଦିନ ରାଇଭୋଏ ତଲୱଣ୍ଡୀ ଗ୍ରାମରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ଗ୍ରାମଟି ବର୍ତ୍ତମାନ

ପାକିସ୍ତାନର ଶେଖୁପୁରା ଜିଲ୍ଲାରେ ରହିଛି , ଯାହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ନାମ ‘ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦକାଶା ସାହିବ ଜୀ’ ଅଟେ । ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ନାମ ‘ମେହେତା କଲ୍ୟାଣ ଦାସ୍’ (ମେହେତା କାଲୁ) ଓ ମାତାଙ୍କ ନାମ ‘ତୃପ୍ତା’ ଥିଲା ।

୧୮ ବର୍ଷ ବୟସରେ ନାନକଜୀ ବଟାଲାନିବାସୀ ଶ୍ରୀ ମୁଲ୍ ଚନ୍ଦଙ୍କ ସୁକନ୍ୟା ‘ ସୁଲକ୍ଷଣୀ’ ଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଗର୍ଭରୁ ଦୁଇ ପୁତ୍ର ବାବା ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ ଓ ବାବା ଲକ୍ଷମୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

୩୮ ବର୍ଷ ବୟସରେ ରବାବ୍ ବାଦକ ‘ଭାଇ ମରଦାନା’ ଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗୁରୁ ନାନକ୍ଦେବ୍‌ଜୀ ଚାରିଟି ‘ଉଦାସୀ’ ବା ଧର୍ମାର୍ଥ ପରିବ୍ରଜ୍ୟାରେ ଭାରତର ଚାରିଦିଗ ଓ ତିବ୍ବିତ , କାବୁଲ , କାନ୍ଦାହାର୍ , ଇରାକ୍ , ଇରାନ , ବର୍ମାଦ୍ , ସିଂହଳ ଦ୍ଵୀପ , ଚୀନ ଆଦି ଦେଶ ପରିବ୍ରମଣ କରି ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ।

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ଓ ବାଣୀ ‘ଜପୁଜୀ ସାହିବ ଜୀ’ ଗୁରୁ ନାନକ୍ଦେବ୍‌ଜୀଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ରଚନା , ଏଥିରେ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ଵର ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସ୍ଵରୂପ ଓ ତାଙ୍କୁ ଲାଭ କରିବା (ପାଇବାର) ମାର୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଛି ।

-----((((()))))-----

--- : ଅନୁବାଦକଙ୍କ ଦିପଦ :---

ପ୍ରିୟ ପାଠକ ବନ୍ଧୁ,

ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କା ଖାଲ୍‌ସା , ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କୀ ଫତେହ୍ ।

ଦାସ ସରଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂଘ୍ ‘ତାକୀଆ’ ଉର୍ଫ୍ ହରିହର ‘ତାକୁଆ’ ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଶିଶୁ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶିଶୁ ଧର୍ମର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀର ୧)- ଜପୁଜୀ ସାହିବ ଜୀ , ୨)-ଆନନ୍ଦ ସାହିବ ଜୀ , ୩)- ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ , ଓ ୪)- ସଲୋକ ମହଲା ନୌଝାଁକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଦାସ ଅନୁବାଦ କରିଛି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ୱାହିଗୁରୁ ଦାସ ଉପରେ ଅସୀମ କୃପା ବର୍ଷଣ କରିଥିବା ଦାସ ଅନୁଭବ କରିଛି ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀ ଗୁରୁମୁଖୀ ଲିପିରେ ଲିଖିତ । ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ୬ ଜଣ ଶିଶୁ ଗୁରୁ , ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ, ୧୧ ଜଣ ଭାଗ୍ ଓ ୪ ଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ବାଣୀ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଓ ବିଭିନ୍ନ ରାଗ ରାଗିଣୀରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି ।
୧)- ୬ ଜଣ ଗୁରୁ- ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ୍ ଦେଝ୍ ଜୀ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ୍ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ୍ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅରଜୁନ୍ ଦେଝ୍ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ତେଗ୍ ବାହାଦୁର୍ ଜୀ ।

୨)- ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ- କବୀର୍ ଜୀ, ନାମ୍ ଦେଝ୍ ଜୀ , ରଞ୍ଜିତାସ୍ ଜୀ , ତ୍ରିଲୋଚନ୍ ଜୀ , ଫରୀଦ୍ ଜୀ , ବୈଶୀ ଜୀ , ଧନ୍ନା ଜୀ , ଜୈଦେଝ୍ ଜୀ , ଭୀଖଣ୍ ଜୀ , ସୁରଦାସ୍ ଜୀ , ପରମାନନ୍ଦ୍ ଜୀ , ସୈଣ୍ ଜୀ , ପୀପା ଜୀ , ସଧନା ଜୀ , ରାମାନନ୍ଦ୍ ଜୀ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ଭକ୍ତ ମାନଙ୍କର ବାଣୀ ଶାମିଲ କରା ଯାଇଛି ।

୩)- ୧୧ ଜଣ ଭାଗ୍ - କଲ୍ଲସହାର୍ , ଜାଲପ୍ , କୀରତ୍ , ଭିକ୍‌ଶା , ସଲ୍‌ହ , ଭଲ୍‌ହ , ନଲ୍‌ହ , ବଲ୍‌ହ , ମଥୁରା , ଗୟାଦ୍ , ହରିବଂସ୍ ।

୪) -- ଧ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ - ଭାଇ ମରଦାନା ଜୀ , ବାବା ସୁନ୍ଦର୍ ଜୀ , ଭାଇ ସତ୍ତା ଜୀ ଓ ଭାଇ ବଲ୍ଲଭେନ୍ଦ୍ର ଜୀ ।

୫)-- ରାଗ -- ୩୧ ରାଗ , ରାଗିଣୀ

୬)-- ଭାଷା-- ବହୁ ଭାଷା , ପୁରୀ ବିଶ୍ୱରେ ଏ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେଉଁଟା କି ଏତିକି ଭାଷାରେ ରଚିତ ହୋଇଅଛି । ଅରବୀ , ଫାରସୀ , ଉର୍ଦ୍ଦୁ , ସିନ୍ଧୀ , ସଂସ୍କୃତ (ଚତୁର୍ଥମ ଓ ଚତୁର୍ଥ) , ସାଧୁଙ୍କଠା (ବ୍ରଜ ଭାଷା) , ଗୁଜରାଟୀ , ରାଜସ୍ଥାନୀ , ମରାଠୀ , ଓଡ଼ିଆ , ବଂଗାଳୀ , ଅସିଧୀ , ଆଠରି ଅନେକ କେତୋଟି ଭାଷା ଯାହା ମୁଁ କହି ପାରୁ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ନାନକ୍ ଦେଖ୍ ଜୀ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରାନ୍ତକୁ ଭ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି , ସେ ପ୍ରାନ୍ତର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ମିଶାଇ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଏତିକି ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅନୁବାଦ କରିବାଟା ସହଜ ନୁହେଁ । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଭାଷାରେ ରଚିତ ବାଣୀ ଓ ଭାବର ଉଚିତ ନିର୍ବହନ ପୂର୍ବକ ଅନୁବାଦ କାର୍ଯ୍ୟ ସରଳ ନ ଥିଲା । ଦଶମ-ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ୍ ସିଂହ୍ ଜୀ “ଖାଲ୍‌ସା ପଛ”ର ସୃଜନ ସମୟରେ ଶିଖ୍ ମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ନେଇ ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ (ଭାଇ ଦୟା ସିଂହ୍ ଜୀ , ଭାଇ ଧରମ୍ ସିଂହ୍ ଜୀ , ଭାଇ ହିମ୍ମତ ସିଂହ୍ ଜୀ , ଭାଇ ମୁହକମ୍ ସିଂହ୍ ଜୀ , ଭାଇ ସାହିବ୍ ସିଂହ୍ ଜୀ) ଙ୍କୁ ପଞ୍ଚ ପ୍ୟାରେ ପଦବୀ ପ୍ରଦାନ କରି ଥିଲେ , ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଥିଲେ ଓଡ଼ିଆ ଯୁବକ , ପୁରୀ ନିବାସୀ “ ହିମ୍ମତ୍ ରାୟ ” । ଅମୃତ-ପାନ କଲା ପରେ ତାଙ୍କର ନାମ “ ହିମ୍ମତ୍ ସିଂହ୍ ” କରା ଗଲା । ଏହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେହିହେଲେ ଜଣେ ଉତ୍କଳୀୟ ଶିଖ୍ ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ତେଣୁ ଏହି ଦାସ ଦ୍ୱାରା କରା ଯାଇଥିବା କିଞ୍ଚିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବୃଥା ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବ , ଦାସ ଏହି ଆଶା ରଖିଛି ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ସର୍ଦ୍ଦାର୍ ସୁରିନ୍ଦରଜୀତ୍ ସିଂହ୍ ‘ଭବରା’ ମୂଳ ଗୁରମୁଖୀରୁ ଓଡ଼ିଆ ଲିପିକୁ ଲିପ୍ୟନ୍ତର କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ମାନେ ନିୟମିତ ମୂଳବାଣୀକୁ ପାଠ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ସେମାନେ କିଞ୍ଚିତ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ

କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଗୁରମୁଖୀ ଲିପି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ----

ଅ , ଆ, ଇ , ଈ , ଉ , ଊ , ଏ , ଐ , ଓ , ଔ - ଏ ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱର
ବର୍ଣ୍ଣ , ଅନ୍ୟ ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ । ଯଥା :-

କ ଖ ଗ ଘ ଙ

ଚ ଛ ଜ ଝ ଞ

ଟ ଠ ଡ ଢ ଣ

ତ ଥ ଦ ଧ ନ

ପ ଫ ବ ଭ ମ -- ଏ ଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ୟ ର ଲ ଳ ଟ --ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଅବର୍ଣ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅ, (ହ୍ରସ୍ୱ) ଇ , ଓ (ହ୍ରସ୍ୱ) ଉ
ଲଘୁ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ।

ଏ ଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚାରଣ ଲଘୁଭାବରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ । ସମସ୍ତ
ସ୍ୱରବର୍ଣ୍ଣକୁ ଲଗା, ମାତ୍ରା ଭାବରେ , ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକରେ ଲଗା ଯାଇ
ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ । ହ୍ରସ୍ୱ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଲାଗିଥିବା
ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କମ ସମୟ ପାଇଁ ବା ଲଘୁ ଉଚ୍ଚାରଣ ଓ
ଦୀର୍ଘ ସ୍ୱର ଲଗାମାତ୍ରା ଲାଗିଥିବା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୀର୍ଘ
ସମୟ ପାଇଁ ବା ଦୀର୍ଘ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ ।

୧)-- ମୂଳପାଠ ଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାବେଳେ ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷର
ଯଦି ଅକାରାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତାହା ହ୍ରସ୍ୱନ୍ତୟୁକ୍ତ କରି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା : ---

ଶବ୍ଦ

ଉଚ୍ଚାରଣ

ନାନକ --- କ ----କ୍ (ନାନକ୍)

ଲଖ --- ଖ ----ଖ୍ (ଲଖ୍)

ରୂପ --- ପ -----ପ୍ (ରୂପ୍)

ତାର --- ର ---- ର୍ (ତାର୍)

୨)--- ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷରରେ ଯଦି ହ୍ରସ୍ୱ ଇ କାର ଲାଗିଥାଏ ତେବେ (ହ୍ରସ୍ୱ) ଇକାରକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ହ୍ରସ୍ୱନ୍ତ ଲଗାଇ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା ---	ଶବ୍ଦ	ଉଚ୍ଚାରଣ
	ମୂରତି --- ତି ---- ତ୍ (ମୂରତ୍)	
	ପ୍ରସାଦି --- ଦି ---- ଦ୍ (ପ୍ରସାଦ୍)	
	ସୋଚି --- ଚି ---- ଚ୍ (ସୋଚ୍)	
	ନାଲି --- ଲି ---- ଲ୍ (ନାଲ୍)	
	ଘସି --- ସି ---- ସ୍ (ଘସ୍)	
	ହରି --- ରି ---- ର୍ (ହର୍)	
	ହୁକମି --- ମି ---- ମ୍ (ହୁକମ୍)	

୩)--- ଶବ୍ଦର ଶେଷରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଓ ସେଥିରେ ହ୍ରସ୍ୱ ଉ କାର ମାତ୍ରା ଲାଗିଥିଲେ , ହ୍ରସ୍ୱ ଉକାରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ସେଥିରେ ହ୍ରସ୍ୱନ୍ତ ଲଗାଇ ପାଠ କରିବେ ।

ଯଥା ---	ଶବ୍ଦ	ଉଚ୍ଚାରଣ
	ମୋହୁ --- ହୁ ----ହ୍ (ମୋହ୍)	
	ସରୁ --- ରୁ ----ର୍ (ସର୍)	
	ହୁକମୁ --- ମୁ ---- ମ୍ (ହୁକମ୍)	
	ମସୁ --- ସୁ ---- ସ୍ (ମସ୍)	
	କାଗଡୁ --- ଡୁ ---- ଦ୍ (କାଗଡ୍)	
	ସାରୁ --- ରୁ ---- ର୍ (ସାର୍)	
	ଏହୁ --- ହୁ ---- ହ୍ (ଏହ୍)	

୪)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ୱ ‘ଇ’ ହୋଇଥିଲେ ‘ଇ’ ବଦଳରେ ଲଘୁ ‘ଏ’ ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା ---

ଶବ୍ଦଉଚ୍ଚାରଣ

କୋଇ --- ଇ --- ଏ (କୋଏ)

ନାଇ --- ଇ ---- ଏ (ନାଏ)

୫)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ବ 'ଉ' ହୋଇଥିଲେ 'ଉ' ବଦଳରେ 'ଓ' ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା ---

ଶବ୍ଦଉଚ୍ଚାରଣ

ନାଉ --- ଉ ----- ଓ (ନାଓ)

ଭାଉ --- ଉ ----- ଓ (ଭାଓ)

ଦରିଆଉ --- ଉ ----- ଓ (ଦରିଆଓ)

ତାଉ --- ଉ ----- ଓ (ତାଓ)

ମୂଳପାଠକୁ କିଛି ଦିନ ଏ ଭଳି ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ଅଥବା କୌଣସି ଜ୍ଞାନୀ କିମ୍ବା ପାଠୀଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ମୂଳପାଠ ଉଚ୍ଚାରଣ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯିବ ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦ କଲା ବେଳେ ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ବଦାର୍ ଦରସନ୍ ସିଂଘ୍ ଝିର୍କ ଜୀ, ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ବଦାର୍ ଉଜାଗର୍ ସିଂଘ୍ ସଂଧୁ ଜୀ , ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ବଦାର୍ କର୍ତ୍ତାର୍ ସିଂଘ୍ ସଂଧୁ ଜୀ, ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ବଦାର୍ ତାରା ସିଂଘ୍ ଭମ୍ବରା ଜୀ (ପ୍ରଧାନ- ଗୁରୁଦୁଝାରୀ) ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଦେଇ ଦାସକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିବାରୁ ଦାସ ଚିରୋପକୃତ ରହିଛି ଓ ରହିବ । ସ୍ବର୍ଗତ ସର୍ବଦାର୍ ତରଲୋକ ସିଂଘ୍ ସଗ୍ଗୁ ଜୀ ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟ , ସହାନୁଭୂତି ଓ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ତାହା କଦାପି ଭୁଲିବାର ନୁହେଁ ।

ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶନ ଅବସରରେ ଦାସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ପରମପିତା ପରମେଶ୍ବର ଖାଦିଗୁରୁ ଦିବ୍ୟଗତ ମହାପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଆପଣା ତରଣ ତଳେ ଶରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଅର୍ଦାସ୍ କରୁଛି ।

ଯେଉଁ ବହୁମାନେ ପ୍ରକାଶନର ଦାୟିତ୍ବ ନେଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରୁଛି , ଖାଦିଗୁରୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଗତିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ଭୁବନବାଣୀ ଟ୍ରଷ୍ଟ , ଲକ୍ଷନୌ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ “ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀ”ର ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦର ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ଏହି ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ଏଣୁ ଏହାର ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦକ ତା: ମନ୍ମୋହନ ସହଗଲ୍ଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହି ଦାସ ରଣୀ ରହିଲା ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଲିପିରେ ଅନୁବାଦ ଓ ଲିପ୍ୟନ୍ତରଣ କରି ଲେଖିବା ଅବସରରେ ଅନେକ ତ୍ରୁଟି , ଭୁଲ୍‌ଭଟକା କରି ଥିବି , ଯୋଡ଼-ହସ୍ତରେ କ୍ଷମା ମାଗୁଛି । ଭୁଲ୍ ତ୍ରୁଟି ଜଣାଇ ଦେଇ କୃତଜ୍ଞ କରିବା ହେବେ ।

ଏକ ତୁଚ୍ଛ-ସେବକ -- ସରଦାର୍ କିରପାଲ୍ ସିଂଘ୍ ‘ଡାକୀଆ’ ,

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ହରିହର ଡାକୁଆ ,

ଭବାନୀପାଟଣା-୭୬୬୦୦୧

୦୫ /୦୧/୨୦୧୮ ,

(ଦଶମ-ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ୍ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କ ଜନ୍ମ-ଦିୱସ)

-----(((((())))-----

୧୯

‘୧୯’ ୧୭°କାର ସଚିନାମୁ କରତା ପୁରଖୁ ନିରଭୟ
 ନିରଞ୍ଜେର ଅକାଳ ମୁରତି ଅଜୁନୀ ସୈଭଂ ଗୁର ପ୍ରସାଦି । ।
 (ଉଚ୍ଚାରଣ-- ଇକ୍ ୭°କାର୍ , ସତ୍ନାମ୍ , କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ୍ , ନିରଭୟ ,
 ନିରଞ୍ଜେର୍ , ଅକାଳ୍ ମୁରତ୍ , ଅଜୁନୀ, ସୈଭଂ, ଗୁରପ୍ରସାଦ୍)

ଅର୍ଥ --ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ , ଯାହାର ବାଚକ ୭°, ସେ କେବଳ
 ଏକ , ଅକାଶିକ ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଚିରସ୍ଥିତ । ସେ ସୃଷ୍ଟିର
 ଜନକ ଓ ତହିଁରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ । ସେ ଭୟାନକ । ତାଙ୍କର କାହାରି
 ସହିତ ହେଲେ ଶତୃତା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅସ୍ଥିତ କାଳ ପ୍ରଭାବରୁ
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ନାହିଁ , କାରଣ ସେ ସ୍ୱତଃ -ପ୍ରକାଶିତ ।
 ସେ କେବଳ ଗୁରୁ-କୃପା ଦେଇ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧ ହେଇଥାନ୍ତି ।

(ମୂଳ-ମନ୍ତ୍ର , ଜପୁଜୀ ସାହିବ)

ଜପୁ ଜୀ ସାହିବ

ଏକ ୧୭ କାର ସତ ନାମୁ କରତା ପୁରୁଷ ନିରଭୟ ନିରଝେରୁ

ଅକାଳ ମୁରତି ଅଜୁନୀ ସୈଭଂ ଗୁର ପ୍ରସାଦି । ।

୧୭କାର ସତ୍ୟନାମ ଯାର , ପ୍ରଭୁ ଏକଇ ଇଶ୍ଵର , କରତା ପୁରୁଷ ଅଶିଳ ବିଶ୍ଵର ,
ସେତ ନିର୍ଭୟ ନିର୍ବୋର , ପ୍ରଭୁ ଅକାଳ ମୁରତି , ଅଯୋନୀ , ସ୍ଵୟଂଭୁ ,ସେ ପରମ ପିତା ,
ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦେ ମିଳନ୍ତି । ।

। । ଜପ । ।

ଆଦି ସତୁ ଜୁଗାଦି ସତୁ । । ହେଁ ଭୀ ସତୁ ନାନକ ହୋସୀ ଭୀ ସତୁ । । ୧ । ।

ଆଦ୍ୟ ଏକ ସତ୍ୟ ପୁରି ରହିଥିଲେ, ଯୁଗାଦ୍ୟରେ ଥିଲେ ସତ୍ୟ,
ରହିଛନ୍ତି ସଦା ସେ ସତ୍ୟ ‘ନାନକ’, ଥିବେ ସଦା ସେହି ସତ୍ୟ । । ୧ । ।

୧--- ସୋଚିଁ ସୋଚି ନ ହୋଖଇ ଜେ ସୋଚୀ ଲଖ ଖାର । । ତୁପିଁ ତୁପ ନ ହୋଖଇ
ଜେ ଲାଇ ରହା ଲିଖି ତାର । । ଭୁଗିଆ ଭୁଗ ନ ଉତରୀ ଜେ ବଂନା ପୁରୀଆ ଭାର । ।
ସହସ୍ର ସିଆଣପା ଲଖ ହୋହି ତ ଇକ ନ ଚଲେ ନାଲି । । କିଖି ସଚିଆରା ହୋଇଁଁ
କିଖି କୁଡ଼େଁ ତୁଚିଁ ପାଲି । । ହୁକମି ରଜାଇ ଚଲଣା ନାନକ ଲିଖିଆ ନାଲି । । ୧ । ।

ଶୁଚି କରି କିଏ ହେବ ଶୁଚିମନ୍ତ, ଶୁଚି କଲେ ହେଲେ ଲକ୍ଷେକ ବାର ।

ନୀରବରେ ଯେତେ ଧ୍ୟାନ କଲେ ହେଲେ , ମନ ନ ହୁଅଇ କେବେହେଁ ସ୍ଥିର । ।

ଭୋକିଲାର ମନୁ ଶୁଧା ନ ମେଣ୍ଟଇ , ପାଇ ପୁରୀଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଜେତେ ।

ସହସ୍ର ଚାତୁରୀ ଲକ୍ଷେ ଥିଲେ ହେଲେ , ଗୋଟିଏ ନ ଚଳେ କାହାରି ସାଥେ । ।

ମିଥ୍ୟାର ପରଦା ଘୁଞ୍ଚିବ କିପରି , ସଦାଚାରୀ କିଏ କିପରି ହେବ ।

ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେ ଚଲିବ ନାନକ , ଜୀବ ସଙ୍ଗତରେ ଯା ଲେଖାଥିବ । । ୧ । ।

((ଶୁଧା- ଜଗତର ତୃଷ୍ଣା ରୁପି ଶୁଧା, ଲାଳସା ;

ପୁରୀଧନ-- ବୈକୁଣ୍ଠପୁରୀ, ଇଂଦ୍ରପୁରୀ,କୁବେରପୁରୀ ଆଦିର ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି))

୨--- ହୁକମୀ ହୋଖି ଆକାର ହୁକମୁ ନ କହିଆ ଜାଇ । । ହୁକମୀ ହୋଖି ଜୀଅ
ହୁକମି ମିଲେ ଖତିଆଇ । । ହୁକମୀ ଉତମୁ ନୀରୁ ହୁକମି ଲିଖି ଦୁଖୁ ସୁଖୁ ପାଇଅହି । ।

ଇକନା ହୁକମୀ ବଶସୀସ ଇକି ହୁକମୀ ସଦା ଭଞ୍ଜାଇଅଛି । । ହୁକମୈ ଅଂଦରି ସଭୁ କୋ
ବାହରି ହୁକମ ନ କୋଇ । । ନାନକ ହୁକମୈ ଜେ ବୁଝେ ତ ହଉମୈ କହେ ନ
କୋଇ । । ୧୯ । ।

ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ବଳେ ହୋଇଅଛି ସୃଷ୍ଟି, ସେ ଆଜ୍ଞା ରହସ୍ୟ କହି ନୁହଇ ।
ଆଜ୍ଞାରେ ହୁଅଇ ଜୀବର ଉତ୍ପତ୍ତି, ଆଜ୍ଞାରେ ମିଳଇ ଯେତେ ବଡ଼ାଇ । ।
ଆଜ୍ଞାରେ ହୁଅଇ ଜୀବ ଉଚ୍ଚନୀଚ, ଆଜ୍ଞାରେ ଭୋଗଇ ସେ ଦୁଃଖସୁଖ ।
ଆଜ୍ଞାରେ ମିଳଇ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ର, ଆଜ୍ଞାରେ ଜୀବକୁ ମିଳଇ ମୋକ୍ଷ । ।
ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ମଧ୍ୟେ ସକଳ ସଂସାର , ଆଜ୍ଞାର ବାହାରେ କିଛି ନଥାଇ । ।
ସେ ଆଜ୍ଞାକୁ ବୁଝି ପାରିଲେ, ନାନକ , ଗର୍ବ ଅହମିକା ରହଇ ନାହିଁ । । ୨ । ।

୩--- ଗାଞ୍ଜେ କୋ ତାଣୁ ହୋଞ୍ଜେ କିସେ ତାଣୁ । । ଗାଞ୍ଜେ କୋ ଦାତି ଜାଣି ନୀସାଣୁ । ।
ଗାଞ୍ଜେ କୋ ଗୁଣ ଖିଡ଼ିଆଇଆ ଚାର । । ଗାଞ୍ଜେ କୋ ଖିଡ଼ିଆ ଖିଖମୁ ଖିଚାରୁ । । ଗାଞ୍ଜେ
କୋ ସାଜି କରେ ତନୁ ଖେହ । । ଗାଞ୍ଜେ କୋ ଜୀଅ ଲେ ଫିରି ଦେହ । । ଗାଞ୍ଜେ କୋ
ଜାଣି ଦିସେ ଦୁରି । । ଗାଞ୍ଜେ କୋ ଖେଣି ହାଦରା ହୁଦୁରି । । କଥନା କଥୀ ନ ଆଞ୍ଜେ
ଚୋଟି । । କଥି କଥି କଥୀ କୋଟି କୋଟି କୋଟି । । ଦେଦା ଦେ ଲେଦେ ଥକି ପାହି । ।
ଜୁଗା ଜୁଗଂଡରି ଖାହୀ ଖାହି । । ହୁକମୀ ହୁକମୁ ଚଲାଏ ରାହୁ । । ନାନକ ଖିଗସେ
ଖେପରଖାହୁ । । ୩ । ।

ଶକତି ଗୁଣକୁ ଗାନ କରେ କିଏ , ପ୍ରଭୁ କୃପା ଶକ୍ତି ଥାଇ ଯାହାର ।
ପ୍ରଭୁଦାନ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଭୁରୂପ ମଣି , ଗାନ କରେ କିଏ ଗୁଣ ତାହାର । ।
ଗାନ କରେ କିଏ ଅକାଳ ପ୍ରଭୁର , ବଢ଼ିମା ମହିମା ସୁଂଦର ଗୁଣ ।
ଗାନ କରେ କିଏ ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ବଳେ , ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପୁଣ । ।
କିଏ ଗାଏ ‘ପ୍ରଭୁ ଗଢ଼ଇ ତନୁକୁ, ଭାଙ୍ଗି ଦେଇ ପୁଣି ପାଉଁଶ କରେ’ ।
କିଏ ଗାଏ- ‘ପ୍ରଭୁ ଏକ ଘରୁ ନେଇ , ରଖଇ ଜୀବନ ଅନ୍ୟ ଘଟରେ’ । ।
ଗାଏ କିଏ- ‘ପ୍ରଭୁ ହୁଅଇ ପ୍ରତୀତ , ଦୂରେ ସବୁଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରେ’ ।
ଗାଏ କିଏ -‘ସେତ ସର୍ବମୟ ପ୍ରଭୁ, ସଭୁ ଦେଖୁଅଛି ଥାଇ ସବୁରେ’ । ।
ଯେତେ କୁହ କେବେ ଅନ୍ତ ନ ହୁଅଇ , ପ୍ରଭୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ କଥା ଅପାର ।
ଗାୟନ ବର୍ଣ୍ଣନ କରି କୋଟି କୋଟି , କୋଟି ଜନ ତାର କହୁଛି ସାର । ।

ହାଲିଆ ଦୁଅନ୍ତି ନେଇ ନେଇ ସର୍ବେ , ଦାତା ପ୍ରଭୁ ସଦା ଦେଉଛି ଦାନ ।
 ସୁଗମୁଗାନ୍ତର ଖାଉଛନ୍ତି ସିନା , ନ ସରଇ କେବେ ତାହାର ଧନ । ।
 ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ସାରା ସଂସାରକୁ ସଦା , ପଥରେ ତାହାର ନିଏ ଚଳାଇ ।
 ନାନକ ସେ ପ୍ରଭୁ ଦେଖି ଏ ସୃଷ୍ଟିକି , ଆନନ୍ଦେ ହସଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ । । ୩ । ।

୪--- ସାତା ସାହିବୁ ସାଚି ନାଇ ଭାଣିଆ ଭାଉ ଅପାରୁ । । ଆଖନ୍ଦି ମଂଗନ୍ଦି ଦେହି ଦେହି
 ଦାତି କରେ ଦାତାରୁ । । ଫେରି କି ଅଗୌ ରଖିଅଁ ଜିନ୍ଦୁ ଦିସୌ ଦରବାରୁ । । ମୁହୌ କି
 ବୋଲଣୁ ବୋଲିଅଁ ଜିନ୍ଦୁ ସୁଣି ଧରେ ପିଆରୁ । । ଅମୃତ ଖେଲା ସବୁ ନାଉ ଓଡିଆଇ
 ଖିଟାରୁ । । କରମୀ ଆଣ୍ଡେ କପଡ଼ା ନଦରୀ ମୋଖୁ ଦୁଆରୁ । । ନାନକ ଏଣ୍ଡେ ଜାଣିଅଁ
 ସଭୁ ଆପେ ସଞ୍ଜିଆରୁ । । ୪ । ।

ସଦା ଅଟଳ ସେ ଅକାଳ ପୁରୁଷ , ସଜା ଅଟେ ତାର ନ୍ୟାୟ ବିଚାର ।
 ଅଟେ ପ୍ରେମମୟ ମଧୁଭାଷା ତାର , ଅନନ୍ତ ସିଂହ ତା ଗୁଣ ଅପାର । ।
 ମାଗଇ ଦୁନିଆ ଦିଅ ଦିଅ ବୋଲି , ସବୁ କିଛି ସେତ କରଇ ଦାନ ।
 ଦରବାରରେ ତାର କିସ ଭେଟି ଦେଲେ , ମିଳିବ ନୟନେ ତାର ଦର୍ଶନ । ।
 କି ଭାଷାରେ ପ୍ରାଣୀ କି ବୋଲିବ ମୁଖେ , ଶୁଣି ଯାହା ସିଂହ କରିବ ପ୍ରେମ ।
 ଅମୃତ ବେଳାରେ ଚିତ୍ତିବ ତା ଯଶ , ଆଉ ପୁଣି ତାର ଗାଇବ ନାମ । ।
 କର୍ମରେ ମିଳଇ ତନୁ ରୂପେ ବସ୍ତ୍ର , ତା କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ଵାର । ।
 ନାନକ ଏ ରୂପେ ଜାଣି ରଖ ତୁମେ , ସବୁ ସତ୍ୟ ସେଇ ଏକ ଇଶ୍ଵର । । ୪ । ।

୫--- ଆପିଆ ନ ଜାଇ କୀତା ନ ହୋଇ । । ଆପେ ଆପି ନିରଞ୍ଜନୁ ସୋଇ । । ଜିନି
 ସେଣ୍ଡିଆ ତିନି ପାଇଆ ମାନୁ । । ନାନକ ଗାଣିଅଁ ଗୁଣୀ ନିଧାନୁ । । ଗାଣିଅଁ ସୁଣିଅଁ ମନି
 ରଖିଅଁ ଭାଉ । । ଦୁଖୁ ପରହରି ସୁଖୁ ଯରି ଲୈ ଜାଇ । । ଗୁରମୁଖି ନାଦଂ ଗୁରମୁଖି ଶ୍ଵେଦଂ
 ଗୁରମୁଖି ରହିଆ ସମାଇ । । ଗୁରୁ ଇସରୁ ଗୁରୁ ଗୋରଖୁ ବରମା ଗୁରୁ ପାରବତୀ ମାଇ । ।
 ଜେ ହଉ ଜାଣା ଆଖା ନାହୀ କହଣା କଥନୁ ନ ଜାଇ । । ଗୁରା ଇକ ଦେହି ବୁଝାଇ । ।
 ସଭନା ଜୀଆ କା ଇକୁ ଦାତା ସୋ ମୈ ଶ୍ଵିସରି ନ ଜାଇ । । ୫ । ।

କେ କରି ପାରିବ ସ୍ଥାପନା ତାହାର , ଗଢ଼ି କେ ପାରିବ ମୂର୍ତ୍ତି ତାହାର ।
 ସେ ପରା ନିର୍ମାୟା ଅନାଦି ଅନନ୍ତ , ଆପେ ନିରଞ୍ଜନ ପରମେଶ୍ଵର । ।

ସେ ଏକପ୍ରଭୁର ସେବା କଲା ଯିଏ , ଯିଏ ହିଁ ପାଇଲା ମାନ ସମ୍ମାନ ।
 ସୁଚିନ୍ତା ତାର କରିବା ନାନକ , ସେ ଅଟେ ସକଳ ଶୁଣ ନିଧାନ । ।
 ଗାଇଲେ ଶୁଣିଲେ ସୁଚି ଗାନ ସଦା , ମନେ ରଖି ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ତାହାର ।
 ମନରେ ଆନନ୍ଦ ସୁଖ ବିରାଜିବ , ସବୁ ଦୁଃଖ କ୍ଳେଶ ହୋଇବ ଦୂର । ।
 ଗୁରୁ ଉପଦେଶେ ମିଳେ ନାମ ଜ୍ଞାନ , ଗୁରୁ ଉପଦେଶେ ମିଳଇ ମୁକ୍ତି ।
 ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ ଗୁରୁ ଶିବ , ଗୁରୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ମାତା ପାର୍ବତୀ । ।
 ଜାଣିଲେ ବି ମୁହିଁ କହି ନ ପାରିବି , ପ୍ରଭୁ କଥା କରି ନୁହେଁ ବଖାଣ ।
 କହି ଦିଅ ଗୁରୁ ସେ ଏକ ଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଜୀବର, ସେଇ ଏକ ଦାତା,
 ପାଶୋରି ନ ଯାଉ କେବେ ମୋ ମନ । । ୫ । ।

୬--- ତୀରଥ ନାଥା ଜେ ତିସୁ ଭାଷା ଶିଶୁ ଭାଣେ କି ନାଇ କରା । । ଜେତୀ ସିରଠି
 ଉପାଇ ଖେଳା ଶିଶୁ କରମା କି ମିଳେ ଲଇ । । ମତି ଶିତି ରତନ ଜଞ୍ଜାହର ମାଣିକ ଜେ
 ଇକ ଗୁର କୀ ସିଖ ସୁଣୀ । । ଗୁରା ଇକ ଦେହି ବୁଝାଇ । । ସଭନା ଜୀଆ କା ଇକୁ ଦାତା
 ସୋ ମୈ ଶିସରି ନ ଜାଇ । । ୬ । ।

ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବଇଁ ମୁହିଁ , ଯଦିତ ପ୍ରଭୁକୁ ଲାଗିବ ପ୍ରିୟ ।
 ପ୍ରିୟ ଭାଜନ ମୁଁ ହେବି ନାହିଁ ଯଦି , ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ କରି କି ଲାଭ କୁହ । ।
 ସୃଷ୍ଟିରେ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇ ଅଛି ଯାହା , ଯାହା କିଛି ଅବା ଦେଖଇ ମୁହିଁ ।
 ପୁଣ୍ୟ ନ ସଞ୍ଚିଲେ କେ ପାଇବ କିସ , କର୍ମ ବିନା କିଛି ମିଳଇ ନାହିଁ । ।
 ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛଇ ହୀରା ନୀଳା ମୋତି , ଶୁଣିଲେ ଏକଇ ଗୁରୁବଚନ ।
 କହି ଦିଅ ଗୁରୁ ସେ ଏକ ଜ୍ଞାନ, ସକଳ ଜୀବର ସେଇ ଏକ ଦାତା ,
 ପାଶୋରି ନ ଯାଉ କେବେ ମୋ ମନ । । ୭ । ।

୭--- ଜେ ଜୁଗ ଚାରେ ଆରଜା ହୋର ଦୟାଣୀ ହୋଇ । । ନୱା ଖଂଡା ଶିବ ଜାଣୀଆ
 ନାଲି ଚଲେ ସଭୁ କୋଇ । । ଚଂଗା ନାଉ ରଖାଇ କୈ ଜୟ କୀରତି ଜଗି ଲେଇ । । ଜେ
 ତିସୁ ନଦରି ନ ଆଖଇ ତ ଖାତ ନ ପୁଛେ କେ । । କୀଟା ଅଂଦରି କୀଟୁ କରି ଦୋସୀ
 ଦୋସୁ ଧରେ । । ନାନକ ନିରଗୁଣି ଗୁଣୁ କରେ ଗୁଣଖଂଡିଆ ଗୁଣୁ ଦେ । । ତେହା କୋଇ ନ
 ସୁଝଇ ଜେ ତିସୁ ଗୁଣୁ କୋଇ କରେ । । ୮ । ।

ତାରି ଯୁଗ ସମ ଆୟୁଷ ହୋଇବ , ଆଦୁରି ହୋଇବ ତା ଦଶଗୁଣ ।
 ସାରା ସଂସାରରେ ଜାଣିବେ ସଭିଏଁ , ସଙ୍ଗତେ ଚଳିବେ ସମସ୍ତ ଜନ । ।
 ଯଶ କୀର୍ତ୍ତି ନର ରଖିବ ଜଗତେ , ହୋଇବ ତାହାର କେତେ ସୁନାମ ।
 ପ୍ରଭୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ନ ପାଇଲା ଯଦି , ସେ ଆଶ୍ରାହୀନ ତା ବ୍ୟର୍ଥ ଜୀବନ । ।
 କୀଟ ମଧ୍ୟେ ଶୁଦ୍ର କୀଟ ସମାନ , ନାମ ଭୁଲି ସିଏ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରେ ,
 ଦୋଷୀ ରୂପେ ନିଷ୍ଠେ ହୋଇବ ଗଣ୍ୟ । ।

ନାନକ ନିର୍ଗୁଣେ ଶୁଣ ଦିଏ ପ୍ରଭୁ , ଶୁଣବନ୍ତେ ପୁଣି ଶୁଣ ଦିଅଇ ।
 ସେ ସର୍ବଶୁଣକୁ କିଏ ଶୁଣ ଦେବ , ଏପରି କାହିଁ କେ ଦିଶଇ ନାହିଁ । । ୭ । ।

୮--- ସୁଣିଅଁ ସିଧ ପୀର ସୁରି ନାଥ । । ସୁଣିଅଁ ଧରତି ଧୱଳ ଆକାସ । । ସୁଣିଅଁ ଦୀପ
 ଲୋଅ ପାତାଲ । । ସୁଣିଅଁ ପୋହି ନ ସକୈ କାଲୁ । । ନାନକ ଭଗତା ସଦା ଓଁଗାସୁ । ।
 ସୁଣିଅଁ ଦୁଖ ପାପ କା ନାସୁ । । ୮ । ।

ପ୍ରଭୁନାମ ଶୁଣି ନର ହୁଏ ସିଦ୍ଧ , ହୁଏ ପୀର ସୁର ହୁଅଇ ନାଥ ।
 ନାମ ଆଶ୍ରା ନେଇ ଧରଣୀ ଆକାଶ , ଏହି ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ହୁଏ ପ୍ରାପତ । ।
 ସେହି ପ୍ରବଂସୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁନାମ , ଶୁଣିଲେ କେବେ ନ ଦଣ୍ଡଇ କାଳ । ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁନାମ ହେ ନାନକ ସଦା , ଭକ୍ତ ହୃଦ ଥାଇ ଆନନ୍ଦେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦୁଃଖ ପାପ ଯେତେ ହୁଅଇ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ନାମ କଲେ ଶ୍ରବଣ । । ୮ । ।

((ସିଦ୍ଧ :- ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି

ପୀର :- ମୁସ୍ଲିମ ସାଧୁ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନାର ଗୁରୁ

ନାଥ :- ଯୋଗୀ))

((ଦୀପ :- ସପ୍ତଦୀପ- ଜମ୍ବୁ, ପଳାଶ, ଶାଳୁଳୀ, କୁଶ, କ୍ରୌଞ୍ଚ, ଶାକ ଓ ପୁଷ୍କର ।

ଲୋକ :- ସପ୍ତଲୋକ- ଭୂଃ , ଭୁବଃ , ସ୍ୱଃ , ମହଃ , ଜନଃ , ତପଃ , ସତ୍ୟମ୍ . ।

ପାତାଳ :- ସପ୍ତପାତାଳ-ଅତଳ, ବିତଳ, ସୁତଳ, ତଳାତଳ, ରସାତଳ,

ମହାତଳ, ପାତାଳ))

୯--- ସୁଣିଅଁ ଇସରୁ ବରମା ଇଂଦୁ । । ସୁଣିଅଁ ମୁଣି ସାଲାହଣ ମଂଦୁ । । ସୁଣିଅଁ ଜୋଗ
 ଜୁଗତି ତନି ଭେଦ । । ସୁଣିଅଁ ସାସତ ସିମ୍ବିତି ଖେଦ । । ନାନକ ଭଗତା ସଦା ଓଁଗାସୁ । ।

ସୁଣିଅଁ ଦୁଖ ପାପ କା ନାସୁ । । ୯ । ।

ନାମ ଶ୍ରବଣର ମହିମାରେ ନର , ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ଇଂଦ୍ର ପଦ ଲଭଇ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁ ନାମ ମୁଖେ ଗାଇ ନାମ , ନୀତ ଜନ ମହା ଜନ ହୁଅଇ । ।
 ନାନା ଯୋଗ ଯୁକ୍ତି ଶରୀର ରହସ୍ୟ , ଜାଣି ହୁଏ କଲେ ନାମ ଶ୍ରବଣ ।
 ଅଛି ଏକ ପ୍ରଭୁ ନାମ ଶ୍ରବଣର , ମହିମାରେ ଦ୍ରୀଘ, ଲୋକ, ପାତାଳ ।
 ନାମ ଶ୍ରବଣରେ ଲଭଇ ମଣିଷ , ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଉ ବେଦର ଜ୍ଞାନ । ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁନାମ ହେ ନାନକ ସଦା , ଭକ୍ତ ହୃଦ ଥାଇ ଆନନ୍ଦେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦୁଃଖ ପାପ ଯେତେ ହୁଅଇ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ କଲେ ଶ୍ରବଣ । । ୯ । ।

୧୦--- ସୁଣିଅଁ ସତୁ ସଂତୋଷୁ ଗିଆନୁ । । ସୁଣିଅଁ ଅଠସଠି କା ଇସନାନୁ । । ସୁଣିଅଁ
 ପଡ଼ି ପଡ଼ି ପାଞ୍ଚହି ମାନୁ । । ସୁଣିଅଁ ଲାଗି ସହଜି ଧିଆନୁ । । ନାନକ ଭଗତା ସଦା
 ଶ୍ରୀଗାସୁ । । ସୁଣିଅଁ ଦୁଖ ପାପ କା ନାସୁ । । ୧୦ । ।

ଶୁଣି ଶୁଣି ନର ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ନାମ , ଲଭିଥାଇ ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଜ୍ଞାନ ।
 ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ ଶୁଣି ଲଭେ ନର , ଅଠସଠି ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନର ପୁଣ୍ୟ । ।
 ଶୁଣିଲେ ଗାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ , ମଣିଷ ଲଭଇ ମାନ ସମ୍ମାନ ।
 ଶୁଣିଲେ ଗାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ , ପ୍ରଭୁଟି ସହଜେ ଲାଗଇ ଧ୍ୟାନ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁନାମ ହେ ନାନକ ସଦା , ଭକ୍ତ ହୃଦଥାଇ ଆନନ୍ଦେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦୁଃଖ ପାପ ଯେତେ ହୁଅଇ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ କଲେ ଶ୍ରବଣ । । ୧୦ । ।

୧୧--- ସୁଣିଅଁ ସରା ଗୁଣା କେ ଗାହୁ । । ସୁଣିଅଁ ସେଖ ପୀର ପାତିସାହୁ । । ସୁଣିଅଁ
 ଅଂଧେ ପାଞ୍ଚହି ରାହୁ । । ସୁଣିଅଁ ହାଥ ହୋଣ୍ଡି ଅସଗାହୁ । । ନାନକ ଭଗତା ସଦା
 ଶ୍ରୀଗାସୁ । । ସୁଣିଅଁ ଦୁଖ ପାପ କା ନାସୁ । । ୧୧ । ।

ଅନନ୍ତ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ , ପ୍ରଭୁ ନାମ ନର କଲେ ଶ୍ରବଣ ।
 ଧନୀ ପୀର ବାଦଶାହାର ସମ୍ମାନ , ମିଳଇ ଶୁଣିଲେ ସେ ପ୍ରଭୁ ନାମ । ।
 ପ୍ରଭୁ ନାମ ଶୁଣି ଜ୍ଞାନହୀନ ଅନ୍ଧ , ଖୋଜି ପାଏ ପ୍ରଭୁ ମିଳନ ପଥ ।
 ଅଗାଧ ସାଗର ପାର ହୁଏ ନର , ନାମ ଶ୍ରବଣରେ ଦେଲେ ତା ଚିତ୍ତ । ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁ ନାମ ହେ ନାନକ ସଦା , ଭକ୍ତ ହୃଦଥାଇ ଆନନ୍ଦେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଦୁଃଖ ପାପ ଯେତେ ଦୁଃଖ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ କଲେ ଶ୍ରବଣ ।।୧୧।।

୧୨--- ମନେ କୀ ଗତି କହୁ ନ ଜାଇ ।। ଜେ କୋ କହେଁ ପିଛେଁ ପଛୁଡାଇ ।।
କାଗଦି କଲମ ନ ଲିଖଣହାରୁ ।। ମନେ କା ବହି କରନ୍ତି ଝୀରାରୁ ।। ଐସା ନାମୁ
ନିରଞ୍ଜନୁ ହୋଇ ।। ଜେ କୋ ମନି ଜାଣେଁ ମନି କୋଇ ।।୧୨।।

ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ତା ଗତି ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ନୁହଇ ।
ବର୍ଣ୍ଣନା ଯେ କରେ ପଛେ ଅନୁତାପେ , ଉଣା ହେଲା ବୋଲି ଦୁଃଖ କରଇ ।।
ନାହିଁତ କାଗଜ ନାହିଁତ କଲମ , କାହିଁ କେଉଁଠି କେ ଲେଖକ ନାହିଁ ।
ଲେଖି କହି ନାମ ଚିନ୍ତନ ମହିମା , କେ କରି ପାରିବ ବିଚାର କାହିଁ ।।
ଏହି ପରି ସେହି ମହିମା ମଣ୍ଡିତ , ପ୍ରଭୁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ଅଟଇ ।
ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯେଉଁ ଜନ , ସେହି ଏକା ଏହା ମନେ ବୁଝଇ ।।୧୨।।

୧୩--- ମନେଁ ସୁରତି ହୋଡେଁ ମନି ବୁଧି ।। ମନେଁ ସଗଲ ଭଞ୍ଜଣ କୀ ସୁଧି ।। ମନେଁ
ମୁହିଁ ତୋଟା ନା ଖାଇ ।। ମନେଁ ଜମ କେଁ ସାଧି ନ ଜାଇ ।। ଐସା ନାମୁ ନିରଞ୍ଜନୁ
ହୋଇ ।। ଜେକୋ ମନି ଜାଣେଁ ମନି କୋଇ ।।୧୩।।

ନାମେ ରତ ହେଲେ ଜାଗେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତି , ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏ ବୁଦ୍ଧି ମନ ହୃଦୟ ।
ନାମେ ରତ ହେଲେ ଦୁଃଖ ମନରେ , ସକଳ ଭୁବନ ଜ୍ଞାନ ଉଦୟ ।।
ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମେ ରତ ହେଲେ ନର , କାଳର ଆଘାତ ନ ଲାଗେ ମୁହେଁ ।
ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମେ ରତ ହେଲେ ନର , ଯମଦୂତ ସଙ୍ଗେ କେବେ ନ ଯାଏ ।।
ଏହି ପରି ସେହି ମହିମା ମଣ୍ଡିତ , ପ୍ରଭୁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ଅଟଇ ।
ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯେଉଁ ଜନ , ସେହି ଏକା ଏହା ମନେ ବୁଝଇ ।।୧୩।।

୧୪--- ମନେଁ ମାରଗି ଠାକ ନ ପାଇ ।। ମନେଁ ପତି ସିଉ ପରଗଟୁ ଜାଇ ।। ମନେଁ
ମଗୁ ନ ଚଲେଁ ପଂଥୁ ।। ମନେଁ ଧରମ ସେତା ସନବଂଧୁ ।। ଐସା ନାମୁ ନିରଞ୍ଜନୁ
ହୋଇ ।। ଜେ କୋ ମନି ଜାଣେଁ ମନି କୋଇ ।।୧୪।।

ନାମେ ରତ ହେଲେ ଜୀବନ ପଥରେ , ବିଷୟ ବିକାର ନ ପାରେ ଛୁଇଁ ।
ନାମେ ରତ ହେଲେ ନର ଯାଏ ଏଥୁଁ , ସମ୍ମାନ ଗୌରବ ସଙ୍ଗତେ ନେଇ ।।

ନାମେ ରତ ଜନ ତାଲେ ନାହିଁ କେବେ , ବକଧାର୍ମିକର ଚଲାପଥରେ ।
 ନାମେ ରତ ଜନ ସତ୍ୟ ଅନୁସରେ , ମନ ତାର ଦୃଢ଼ ଥାଏ ଧର୍ମରେ । ।
 ଏହି ପରି ସେହି ମହିମା ମଣ୍ଡିତ , ପ୍ରଭୁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ଅଟଇ ।
 ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯେଉଁ ଜନ , ସେହି ଏକା ଏହା ମନେ ବୁଝଇ । ।୧୪ । ।
 ((ବକଧାର୍ମିକ :- ଉପର ଠାଉରିଆ ଭାବେ ଧାର୍ମିକ ବୋଲି ଦେଖାଇ ହେବାକୁ
 ଧାର୍ମିକ ବେଶ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଚିତା ତିଳକ କରି ଚଲୁଥିବା ଲୋକ))

୧୫--- ମନ୍ଦିର ପାଖୁଁ ମୋଖୁ ଦୁଆରୁ । ମନ୍ଦିର ପରଶାରେ ସାଧାରୁ । । ମନ୍ଦିର ତରୈ
 ତାରେ ଗୁରୁ ସିଖ । । ମନ୍ଦିର ନାନକ ଭଣ୍ଡୁ ନ ଭିଖ । । ଐସା ନାମୁ ନିରଞ୍ଜନୁ ହୋଇ । ।
 ଜେ କୋ ମନ୍ଦି ଜାଣି ମନି କୋଇ । ।୧୫ । ।

ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ଲଭି ଥାଏ ସେହୁ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ଵାର ।
 ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ମୁକ୍ତ କରିପାରେ ତା ପରିବାର । ।
 ନାମେ ରତ ହୋଇ ଗୁରୁ ଆପେ ତରେ , ଆପଣା ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପାରଇ ତାରି ।
 ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ଲଭି ପାରେ ସବୁ ଭିକ୍ଷା ନ କରି । ।
 ଏହି ପରି ସେହି ମହିମା ମଣ୍ଡିତ , ପ୍ରଭୁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ଅଟଇ ,
 ପ୍ରଭୁ ନାମେ ରତ ଥାଏ ଯେଉଁ ଜନ , ସେହି ଏକା ଏହା ମନେ ବୁଝଇ । ।୧୬ । ।
 ((ଭିକ୍ଷା ନ କରି:- ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିଛି ଭିକ୍ଷା ନ କଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସବୁକିଛି ମିଳେ))

୧୭--- ଫତ ପରଶାଣ ଫତ ପରଧାନୁ । । ଫତେ ପାଖୁଁ ଦରଗହି ମାନୁ । । ଫତେ
 ସୋହୁଁ ଦରି ରାଜାନୁ । । ଫତା କା ଗୁରୁ ଏକୁ ଧିଆନୁ । । ଜେ କୋ କହୈ କରେ
 ଖିଚାରୁ । । କରତେ କୈ କରଣୈ ନାହୀ ସୁମାରୁ । । ଧୌଲୁ ଧରମୁ ଦଇଆ କା ପୁତୁ । ।
 ସଂତୋଖୁ ଥାପି ରଖିଆ ଜିନି ସୁତି । । ଜେ କୋ ବୁଝୈ ହୋଷୈ ସଚିଆରୁ । । ଧଣ୍ଡଲୈ
 ଉପରି କେତା ଭାରୁ । । ଧରତୀ ହୋରୁ ପରେ ହୋରୁ ହୋରୁ । । ତିସ ତେ ଭାରୁ ତଲୈ
 କଖିଣୁ ଜୋରୁ । । ଜୀଅ ଜାତି ରଂଗା କେ ନାଖି । । ସଉନା ଲିଖିଆ ଝୁଟୀ କଲାମ । । ଏହୁ
 ଲେଖା ଲିଖି ଜାଣୈ କୋଇ । । ଲେଖା ଲିଖିଆ କେତା ହୋଇ । । କେତା ତାଣୁ ସୁଆଲିହୁ
 ରୁପୁ । । କେତା ଦାତି ଜାଣୈ କୌଣୁ କୁତୁ । । କୀତା ପସାଉ ଏକୋ କଖାଉ । । ତିସ
 ତେ ହୋଏ ଲଖ ଦରୀଆଉ । । କୁଦରତି କଖିଣ କହା ଖିଚାରୁ । । ଖାରିଆ ନ ଜାଣି ଏକ

ୱାର ।। ଜୋ ତୁମ୍ଭ ଭାଣ୍ଡେ ସାଇ ଭଲୀ କାର ।। ତୁ ସଦା ସଲାମତି ନିରଂକାର ।। ୧୨ ।।

ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ ହୁଏ ସ୍ୱୀକୃତ , ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ ହୁଏ ପ୍ରଧାନ ।

ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ ହୁଏ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରେ , ପ୍ରଭୁ ଶରଣରେ ଲଭେ ସମ୍ମାନ ।।

ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ ରାଜ ଦରବାରେ , ଶୋଭାଯୁକ୍ତ ହୁଏ ବଢ଼ାଇ ମାନ ,

ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ ସଦା ସଦା ଏକ , ପରମଗୁରୁଙ୍କୁ କରଇ ଧ୍ୟାନ ।।

ଯେତେ ପାରେ ଯିଏ ଧ୍ୟାନ କରୁ ଆଉ , ଯେତେ ପାରେ ଯିଏ କରୁ ବିଚାର ।

ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ଯାହା କରିଛି ରଚନା , ପାଇବ ନାହିଁ କେ ଅନ୍ତ ଚାହାର ।।

ଧର୍ମ ହିଁ ଅଟଇ ସେ ଧବଳ ବୃଷ , ଯା ଶିଂସ ଉପରେ ସଂସାର ଛୁର ।

ବନ୍ଧାଥାଇ ସିଏ ସନ୍ତୋଷ ତୋରିରେ , ଅଟଇ ସେ ଧର୍ମ ଦୟାର ପୁତ୍ର ।।

ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଯେ ବୁଝି ପାରଇ , ହୁଅଇ ସଜା ସେ ହୁଅଇ ଜ୍ଞାନୀ ।

ବୃଷ କି ବୋହିବ ସଂସାରର ଭାର , କେତେ ବୋଝ କିଏ ପାରିଛି ଜାଣି ।।

ଏ ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଆହୁରି ଆହୁରି , ଅଛଇ ଆହୁରି କେତେ ସଂସାର ।

କେ କହି ପାରିବ ଭାର ତଳେ ତାର , ରହିଅଛି ଆଉ ଶକ୍ତି କାହାର ।।

ସୃଷ୍ଟିରେ ରହିଛି କେତେ ଜୀବ ଯନ୍ତ୍ର , କେତେ ଜାତି ରଙ୍ଗ କେତେ ଯେ ନାମ ।

ସବୁରି ମସ୍ତକେ ଲେଖା ହୋଇ ଅଛି , ଇଶ୍ୱର ଆଦେଶ ସହିତେ କର୍ମ ।।

କିଏ ଭଲ ଲେଖି ଜାଣିବ ଏ ଲେଖା , କାହାର ବା ଅଛି ଶକତି ଏତେ ।

ସେ ଲେଖା ଲେଖିଲେ କେ ଦେବ ହିସାବ , କିଏ ବା ଜାଣିବ ହୋଇବ କେତେ ।।

କେ କହିବ କେତେ ତୋହର ଶକତି , ରୂପ ପୁଣି ତୋର କେତେ ସୁନ୍ଦର ।

ଅଟଇ ଅନନ୍ତ ଦାନ ପରା ତୋର , କେ କରି ପାରିବ କଳନା ତୋର ।।

ଉଚ୍ଚାରିଲୁ ଯେବେ ତୁହି ଏକ ଆଜ୍ଞା , ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ତାର ହେଲା ବିସ୍ତାର ।

ତୋର ସେ ଆଜ୍ଞାରୁ ବହିଲା ସୃଷ୍ଟିରେ , ଜୀବନ ଲୀଳାର ଅନେକ ଧାର ।।

ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ ନାହିଁ ଶକତି ମୋହର , ପରଖିବା ପାଇଁ ମହିମା ତୋର ।

ସମର୍ପିତ ହେବି ତୋହଠାରେ ଥରେ , କାହିଁ ପ୍ରଭୁ ସେଇ ଯୋଗ୍ୟତା ମୋର ।।

ସୃଷ୍ଟିକି ଉତ୍ତମ ଅଟେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ , ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ତୋତେ ଲାଗଇ ଭଲ ।

ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ , ନିରାକାର ତୁହି ସଦା ଅଟଳ ।। ୧୩ ।।

((ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ପଞ୍ଚ :- ସଛଜନ, ଯିଏ ସତ୍, ସନ୍ତୋଷ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ଧର୍ମ, ଦୟା ଆଦି

ପାଞ୍ଚଗୁଣ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଯିଏ ଶବ୍ଦ, ସ୍ପର୍ଶ, ରସ, ରୂପ, ଗନ୍ଧ ଆଦି ପାଞ୍ଚ

ବିଷୟକୁ ନିରୋଧ କରିପାରନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଆକାଶ, ଧରିତ୍ରୀ, ଜଳ, ବାୟୁ ଓ
ଅଗ୍ନି ଏହି ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱର ପାଞ୍ଚଗୁଣ ଯଥା ନିବୃତ୍ତି ଯୈର୍ଯ୍ୟ, ନିର୍ମଳତା, ସମାନତା ଯଥା
ଲାଭ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଅଛି । ଯିଏ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ,
ଅହଙ୍କାର ଆଦି ପାଞ୍ଚ ବାସନାରେ ବିଜୟଲାଭ କରିଛି ସେ ପ୍ରାଣୀ । >>

୧୭--- ଅସଂଖ ଜପ ଅସଂଖ ଭାଉ । । ଅସଂଖ ପୂଜା ଅସଂଖ ତପ ତାଉ । । ଅସଂଖ
ଗରଂଥ ମୁଖି ଶ୍ୱେଦ ପାଠ । । ଅସଂଖ ଜୋଗି ମନି ରହୁଛି ଭଦ୍ରାସ । । ଅସଂଖ ଭଗତ
ଗୁଣ ଗିଆନ ଖୀତାର । । ଅସଂଖ ସତୀ ଅସଂଖ ଦାତାର । । ଅସଂଖ ସୁର ମୁହ ଭଣ
ସାର । । ଅସଂଖ ମୋନି ଲିଖି ଲାଲ ତାର । । କୁଦରତି କଞ୍ଚଣ କହା ଖୀତାରୁ । । ଖାରିଆ
ନ ଜାଣି ଏକ ଖାର । । ଜୋ ତୁଧୁ ଭାଷି ସାଇ ଭଲୀ କାର । । ତୁ ସଦା ସଲମତି
ନିରଂକାର । । ୧୭ । ।

ତୋ ଅସଂଖ୍ୟ ନାମେ ଅଗଣିତ ଜପ , ଅସୀମ ଭକତି ଭାବ ତୋ ପାଇଁ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ବିଧିରେ ପୂଜା ହୁଏ ତୋର , ତପରେ ତାପର ଗଣନା ନାହିଁ । ।
ବହୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ବେଦ ପାଠ କରି ମୁଖେ, ଅସଂଖ୍ୟ କରନ୍ତି ସ୍ମୃତି ତୋହର ।
ଅଗଣିତ ଯୋଗୀ ମାୟାଠାରୁ ଦୂରେ , ଯୋଗ ସାଧୁଛନ୍ତି କେତେ ପ୍ରକାର । ।
ଅସଂଖ୍ୟ ଭକ୍ତ ତୋ ଗୁଣ ଗାଉଛନ୍ତି , ନିଜ ନିଜ ଜ୍ଞାନେ ତୋ ଗୁଣ ଗୁଣି ।
ଗାଉଛନ୍ତି ଗୁଣ ବହୁ ସତ୍ୟବ୍ରତ , ଗାଉଛନ୍ତି ଗୁଣ ଅସଂଖ୍ୟ ଦାନୀ । ।
ବହୁ ଶୂରବୀର ତୋ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଗି , ସମ୍ମୁଖ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରାଣ ।
ବହୁ ମୌନବ୍ରତୀ ଏକ ଲୟ ହୋଇ , ମଉନେ ତୋହର କରନ୍ତି ଧ୍ୟାନ । ।
ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ ନାହିଁ ଶକତି ମୋହର , ପରଖିବା ପାଇଁ ମହିମା ତୋର ।
ସମର୍ପିତ ହେବି ତୋହଠାରେ ଥରେ , କାହିଁ ପ୍ରଭୁ ସେଇ ଯୋଗ୍ୟତା ମୋର । ।
ସୃଷ୍ଟିକି ଉତ୍ତମ ଅଟେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ , ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ତୋତେ ଲାଗଇ ଭଲ ।
ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ , ନିରାକାର ତୁହି ସଦା ଅଟଳ । । ୧୭ । ।
((ତପରେ ତାପର - ସାଧନା ନିମନ୍ତେ ସହିବାକୁ ହେଉଥିବା କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସୀମା ନାହିଁ))

୧୮--- ଅସଂଖ ମୂରଖ ଅଂଧ ଘୋର । । ଅସଂଖ ଚୋର ହରାମଖୋର । । ଅସଂଖ ଅମର
କରି ଜାହି ଜୋର । । ଅସଂଖ ଗଲ୍ଲଜ ହଟିଆ କମାହି । । ଅସଂଖ ପାପୀ ପାପୁ କରି

ଜାହି ।। ଅସଂଖ କୁଡ଼ିଆର କୁଡ଼େ ଫିରାହି ।। ଅସଂଖ ମଲେଇ ମଲ୍ଲ ଭଣି ଖାହି ।।
 ଅସଂଖ ନିଂଦକ ସିରି କରହି ଭାରୁ ।। ନାନକୁ ନୀରୁ କହେ ଖୀଚାରୁ ।। ଖାରିଆ ନ ଜାଣି
 ଏକ ଖାର ।। ଜୋ ତୁଧୁ ଭାଣେ ସାଇ ଭଲୀ କାର ।। ତୁ ସଦା ସଲ୍ୟମତି
 ନିରଂକାର ।। ୧୮ ।।

କୁକର୍ମରେ ରତ ମୁଖ ମହାମୁଖ , ଅସଂଖ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିରେ ତୋର ।
 ଅଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିରେ ପରଧନ ଖିଆ , କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁଖ ଅସଂଖ୍ୟ ତୋର ।।
 ଜୋର୍-କୁଲମରେ ଶାସନ ଚଳାଇ , ଯାଆନ୍ତି ଅସଂଖ୍ୟ ବାହୁର ବଳେ ।
 ରକତର ସୁଅ ଦିଅନ୍ତି ବୁଢ଼ାଇ , କେତେ ଗଳା କଟା ତୋର ସଂସାରେ ।।
 ଅଗଣିତ ପାପୀ ଅର୍ଜି ପାପ ରାଶି , ଯାଉଛନ୍ତି ଛାଡ଼ି ତୋର ସଂସାର ।
 ବହୁ ମିଥ୍ୟାବାଦି ମିଥ୍ୟାଚାରୀ ଏଠି , କରି ବୁଲୁଛନ୍ତି ମିଥ୍ୟା ପ୍ରସାର ।।
 କୁକର୍ମେ ଅରଜି ବହୁପାପ ଧନ , ଅଗଣିତ ମୌଛ ଖାଆନ୍ତି ମଳ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ନିହୁକ ନିଦି ବିନା ଦୋଷେ , ବୋହୁଛନ୍ତି ମୁଣ୍ଡେ ପାପର ଭାର ।।
 ମୁଁ ନୀଚ ନାନକ ଦେଖି ଦେଖି ସବୁ , କହୁ ଅଛି ମାତ୍ର ଏହି ବିଚାର ।
 ସମର୍ପିତ ହେବି ତୋହୁ ଠାରେ ଥରେ , କାହିଁ ପ୍ରଭୁ ସେଇ ଯୋଗ୍ୟତା ମୋର ।।
 ସୃଷ୍ଟିକି ଉତ୍ତମ ଅଟେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ , ସେଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଚୋଟେ ଲାଗଇ ଭଲ ।
 ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ , ନିରାକାର ତୁହି ସଦା ଅଟଳ ।। ୧୮ ।।

୧୯--- ଅସଂଖ ନାଶ ଅସଂଖ ଥାଏ ।। ଅଗମ ଅଗମ ଅସଂଖ ଲୋଥ ।। ଅସଂଖ
 କହୁଛି ସିରି ଭାରୁ ହୋଇ ।। ଅଖରୀ ନାମୁ ଅଖରୀ ସାଲାହ ।। ଅଖରୀ ଗିଆନୁ ଗୀତ
 ଗୁଣ ଗାହ ।। ଅଖରୀ ଲିଖଣୁ ବୋଲଣୁ ବାଣି ।। ଅଖରୀ ସିରି ସଂଜୋରୁ ଖିଖାଣି ।। ଜିନି
 ଏହି ଲିଖେ ତିସୁ ସିରି ନାହିଁ ।। ଜିଣି ପୁରମାଏ ତିଣି ତିଣି ପାହିଁ ।। ଜେତା କୀତା ତେତା
 ନାଉ ।। ଖିଣୁ ନାଣେ ନାହାଁ କୋ ଥାଉ ।। କୁଦରତି କଖଣ କହା ଖୀଚାରୁ ।। ଖାରିଆ ନ
 ଜାଣି ଏକ ଖାର ।। ଜୋ ତୁଧୁ ଭାଣେ ସାଇ ଭଲୀ କାର ।। ତୁ ସଦା ସଲ୍ୟମତି ନିରଂକାର
 ।। ୧୯ ।।

ଅସଂଖ୍ୟ ଚାହାର ନାମ ରହିଅଛି , ଅସଂଖ୍ୟ ଚାହାର ଅଛି ଆକ୍ଷାନ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ତା ସୃଷ୍ଟିରେ ରହିଛି , ଯହିଁ କରି ହୁଏ ନାହିଁ ଗମନ ।।
 ଯଥାର୍ଥ ନୁହଇ ‘ଅସଂଖ୍ୟ’ ଶବ୍ଦ , ତା ମହିମା ଲେଖା କହିବା ପାଇଁ ।

କିଏ ତା କହିବ 'ଅସଂଖ୍ୟ' ଶବ୍ଦେ , ଯେ କହେ ତା ମଥା ଭାରି ଦୁଅଇ । ।
 ଅକ୍ଷରରେ ତାର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ , ଅକ୍ଷରରେ ହୁଏ ତା ସ୍ମୃତିଗାନ ।
 ଅକ୍ଷରରେ ତାର ଗୁଣ ଗାଇ ହୁଏ , ଅକ୍ଷରରେ ମିଳେ ତାହାର ଜ୍ଞାନ । ।
 ଅକ୍ଷରରେ ଏକା ବୋଲି ହୁଏ ବାଣୀ , ଅକ୍ଷରରେ ଏକା ଲେଖି ହୁଅଇ
 ଅକ୍ଷରରେ ଏକା ସଂଯୋଗର ଲେଖା , ସବୁରି କପାଳେ ଲିଖିତ ଥାଇ । ।
 ଯେ ଏହା ଲେଖୁଛି ସବୁରି କପାଳେ , ତାହାର କପାଳେ ଲେଖିବ କିଏ
 ତାହା ତାହା ପ୍ରାଣୀ ଭୋଗଇ ସଂସାରେ , ଯାହା ଭୋଗୁ ବୋଲି କହଇ ସିଏ । ।
 ଯେତେ ଯେତେ ସୃଷ୍ଟି ରଚି ଅଛି ପ୍ରଭୁ , ସେତିକି ରହିଛି ତାହାର ନାମ ।
 ତା ନାମ ନଥାଇ ନାହିଁ ନାହିଁ ନାହିଁ , ଏପରି କେଉଁଠି ନାହିଁତ ସ୍ଥାନ । ।
 ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ ନାହିଁ ଶକତି ମୋହର , ପରଖି ଦେଖିବି ମହିମା ତୋର ।
 ସମର୍ପିତ ହେବି ତୋହଠାରେ ଥରେ , କାହିଁ ପ୍ରଭୁ ସେଇ ଯୋଗ୍ୟତା ମୋର । ।
 ସୃଷ୍ଟିକି ଉତ୍ତମ ଅଟେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ , ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ତୋତେ ଲାଗଇ ଭଲ ।
 ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ , ନିରାକାର ତୁହି ସଦା ଅଟଇ । । ୧୯ । ।

((ଲୋକ:- ଇନ୍ଦ୍ର ଲୋକ, ଦେବ ଲୋକ, ବୈକୁଣ୍ଠ ଲୋକ ଆଦି

ଅସଂଖ୍ୟ ଅଗମ୍ୟ ଲୋକ))

୨୦--- ଭରୀଅଁ ହଥୁ ପୈରୁ ତନୁ ଦେହ । । ପାଣୀ ଧୋତେ ଉତରସୁ ଖେହ । । ମୃତ
 ପଲୀତୀ କପଡ଼ ହୋଇ । । ଦେ ସାବୁଣୁ ଲଇଅଁ ଓହୁ ଧୋଇ । । ଭରୀଅଁ ମତି ପାପା କୈ
 ସଂଗି । । ଓହୁ ଧୋପେ ନାହେଁ କୈ ରଂଗି । । ପୁଂନୀ ପାପୀ ଆଖଣୁ ନାହିଁ । । କରି କରି
 କରଣା ଲିଖି ଲେ ଜାହୁ । । ଆପେ ବାଜି ଆପେ ହୀ ଖାହୁ । । ନାନକ ହୁକମୀ ଆଖିହୁ
 ଜାହୁ । । ୨୦ । ।

ହସ୍ତ ପଦ ଅବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର , ମଇଳାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅଇ ଯେବେ ।
 ଜଳ ଦେଇ ଧୋଇ ଘଷିମାଜି ହେଲେ , ଧୂଳି ମଳି ଦୂର ହୁଅଇ ତେବେ । ।
 ମଳମୂତ୍ର ଆଦି ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି , ବସ୍ତ୍ର ଯେବେ ଅପବିତ୍ର ହୁଅଇ ।
 ପବିତ୍ର ହୁଅଇ ସେହି ବସ୍ତ୍ର ପୁଣି , ସାବୁନ ପାଣିରେ ଦେଲେ ତ ଧୋଇ । ।
 ପାପ ଚିନ୍ତା ପାପ କର୍ମର କାରଣେ , ବୁଦ୍ଧି ଯେତେ ବେଳେ ହୁଏ ମଳିନ ।
 ସେହି ପାପ ମଳ ହୋଇ ଯାଏ ଦୂର , ବୁଦ୍ଧି ହୁଏ ଶୁଦ୍ଧ ଜପିଲେ ନାମ । ।

ପାପ ଆଉ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇଟି ଶବଦ , ନୁହଇ କେବଳ କହିବା ପାଇଁ ।
 ଯେଉଁ ପରି କର୍ମ କରିବୁ ସଂସାରେ , ଲେଖି ନେଇ ଯିବୁ ସଙ୍ଗତେ ତୁହି ।।
 ଯାହା ତୁ ବୁଣିବୁ ତାହା ତୁ ଦାଇବୁ , ଯାହା ତୁ ବୁଣିବୁ ତାହା ଭୁଞ୍ଜିବୁ ।
 ନାନକ ତୋହର କର୍ମଫଳ ଧରି , ଅକାଳ ଆଜ୍ଞାରେ ଆସିବୁ ଯିବୁ ।।୨୦।।

୨୧--- ଚୀରଥୁ ତପ୍ତ ଦଇଆ ଦତ୍ତ ଦାନୁ ।। ଜେ କୋ ପାଞ୍ଚେ ତିଲ କା ମାନୁ ।। ସୁଣିଆ
 ମନିଆ ମନି କୀତା ଭାଉ ।। ଅଂତରଗତି ଚୀରଥ ମଲି ନାଉ ।। ସଦି ଗୁଣ ତେରେ ମୈ
 ନାହୀ କୋଇ ।। ଖିଣୁ ଗୁଣ କୀତେ ଭଗତି ନ ହୋଇ ।। ସୁଅସତି ଆସି ବାଣୀ
 ବରମାଉ ।। ସତି ସୁହାଣୁ ସଦା ମନି ତାଉ ।। କଞ୍ଚଣୁ ସୁ ଖେଲା ଖିଟୁ କଞ୍ଚଣୁ କଞ୍ଚଣ
 ଥିତି କଞ୍ଚଣୁ ଖାରୁ ।। କଞ୍ଚଣି ସି ରୁତୀ ମାହୁ କଞ୍ଚଣୁ ଜିତୁ ହୋଆ ଆକାରୁ ।। ଖେଲ ନ
 ପାଇଆ ପଂତତୀ ଜି ହୋଞ୍ଚେ ଲେଖୁ ପୁରାଣୁ ।। ଖିଟୁ ନ ପାଇଓ କାଦୀଆ ଜି ଲିଖନି
 ଲେଖୁ କୁରାଣୁ ।। ଥିତି ଖାରୁ ନା ଜୋଗୀ ଜାଣୈ ରୁତି ମାହୁ ନା କୋଇ ।। ଜା କରତା
 ସିରଠୀ କଉ ସାଜେ ଆପେ ଜାଣୈ ସୋଇ ।। କିଞ୍ଚ କରି ଆଗା କିଞ୍ଚ ସାଲାହୀ କିଉ ଖରନୀ
 କିଞ୍ଚ ଜାଣା ।। ନାନକ ଆଖଣି ସଭୁ କୋ ଆଣୈ ଇକ ଦୁ ଇକୁ ସିଆଣା ।। ଖିଡା ସାହିବୁ
 ଖିଡୀ ନାଇ କୀତା ଜାକା ହୋଞ୍ଚେ ।। ନାନକ ଜେ କୋ ଆପୌ ଜାଣୈ ଅଗୈ ଗଇଆ ନ
 ସୋହୈ ।। ୨୧ ।।

ଚାର୍ଯ୍ୟସ୍ନାନ କରି ଦୟାଗୁଣ ଧରି , ତପ କରି ଯଦି କରେ କେ ଦାନ ।
 ପୁଣ୍ୟ ସାରି ସ୍ୱର୍ଗୁଁ ଫେରିବାକୁ ହୁଏ , ସେ ପୁଣ୍ୟ ଅଟଇ ତିଲ ସମାନ ।।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁନାମ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଯେ , ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ କରଇ ଧ୍ୟାନ ।
 ଅନ୍ତରର ନାମଚାର୍ଯ୍ୟ-ସରୋବରେ , ହୁଅଇ ନିର୍ମଳ କରି ସେ ସ୍ନାନ ।।
 ଗୁଣ ଯେତେ ସବୁ ଅଟଇ ତୋହର , ଗୁଣ ବୋଲି ମୋର କିଛି ତ ନାହିଁ ।
 ମୋ ହୃଦୟେ ତୋର ଗୁଣ ନ ଦେଲେ ତୁ , ଭକତି ତୋହର କରି ନୁହଇ ।।
 ତୁହି ସ୍ୱୟଂ ମାୟା, ବାଣୀ-ବ୍ରହ୍ମା ତୁହି , ତୋହଠାରୁ କେହି ନୁହଇ ଭିନ୍ନ ।
 ତୁ ସଜ୍ଜିବାନନ୍ଦ ଅଟଳ ସୁନ୍ଦର , ସଦା ସଦା ତୋତେ ମୋର ପ୍ରଣାମ ।।
 ଥିଲା କେଉଁ ବେଳା ଥିଲାକି ସମୟ , ଥିଲା କେଉଁ ତିଥି କେବଣ ବାର
 ଥିଲା କେଉଁ ରତ୍ନ ଆଉ କେଉଁ ମାସ , ଯେବେ ରୂପ ନେଲା ଏଇ ସଂସାର ।।
 ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ପଣ୍ଡିତ ସେ ବେଳା , ଜାଣିଥିଲେ ଲେଖିଆନ୍ତେ ପୁରାଣ ।

ବଖତ ନ ପାଇ ରହିଗଲେ କାଜି , ଲେଖିଥାନ୍ତେ ଆଉ ଏକ କୋରାଣ । ।
 ଯୋଗୀ ଜାଣେ ନାହିଁ ତିଥି ଆଉ ବାର , ରତ୍ନ ଅବା ମାସ ନ ଜାଣେ କେହି ।
 ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ରଚନା , ସବୁ ତଥ୍ୟ ଏକା ଜାଣଇ ସେହି । ।
 କିଏ ତା ମହିମା ଜାଣିବ କହିବ , କରିବ ତାହାର ସ୍ତୁତି କିପରି ।
 ସିଦ୍ଧାଣିଆ ସିନା ସଭିଏଁ ନାନକ , କହିବାକୁ ଏକୁ ଆରେକ ବଳି । ।
 ସେ ବଡ଼ ସାହେବ ବଡ଼ ତାର ନାଆଁ , କରେ ଯାହା ସିଏ ତାହା ହୁଅଇ
 ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି ମିଛେ କଲେ କେ ଗୁମାନ , ଆଗକୁ ଶୋଭା ସେ ପାଇବ ନାହିଁ । । ୨୧ । ।

୨୨--- ପାତାଲ ପାତାଲ ଲକ୍ଷ ଆଗାସୀ ଆଗାସୀ । । ଓଡ଼କ ଓଡ଼କ ଭାଲି ଥକେ ଖେଦ
 କହନି ଇକ ଖିତ । । ସହସ୍ର ଅଠାରହ କହନି କେତେବା ଅସୁଲୁ ଇକୁ ଧାତୁ । । ଲେଖା
 ହୋଇ ତା ଲିଖାଏଁ ଲେଖି ହୋଇ ଖିଣାସୁ । । ନାନକ ଖିତା ଆଖାଏଁ ଆପେ ଜାଣି
 ଆସୁ । । ୨୨ । ।

ପାତାଲର ତଳେ ପାତାଲ ରହିଛି , ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କେତେ କେ ଜାଣି ।
 ଆକାଶ ଉପରେ ରହିଛି ଆକାଶ , କେତେ ଲକ୍ଷ କିଏ ପାରିବ ଗଣି । ।
 “ଖୋଜି ଥକିଗଲୁ ଅଳ୍ପ ନ ପାଇଲୁ” , କହୁଛନ୍ତି ବେଦ ଏକଇ ସ୍ଵରେ ।
 ‘ଅଠର ସହସ୍ର’ କିତାପ କହନ୍ତି , ସେଇ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସବୁରି ମୂଳେ । ।
 ଗଣନାର ଶେଷ ହୋଇ ଯିବ ସିନା , କଳନା ତାହାର କରି ନୁହଇ ।
 ନାନକ କର ତୁ ଯଶୋଗାନ ତାର , ଯା ରହସ୍ୟ ଆପେ ଯିଏ ଜାଣଇ । । ୨୨ । ।
 ((କିତାପ :- କିତାବ୍- ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ମତ ଓ ଇସ୍ଲାମ ଆଦିର ଚାରି ମୂଳ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ
 କୋରାଣ, ଅଂଜାଲ୍, ତୋରରେତ୍, ଓ ଜଂହୁର ଅନୁସାରେ ସୃଷ୍ଟିର ଅଠର ସହସ୍ର,
 ଅଂଶ ଅଛି , ସବୁରି ଆରମ୍ଭ ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁଠାରୁ ହିଁ ହୋଇଅଛି ।))

୨୩--- ସାଲାହୀ ସାଲାହି ଏତୀ ସୁରତି ନ ପାଇଆ । । ନଦୀଆ ଅତେ ଖାହ ପଞ୍ଜହି
 ସମୁଦି ନ ଜାଣାଅହି । । ସମୁଦ ସାହ ସୁଲତାନ ଗିରହା ସେତୀ ମାଲୁ ଧନୁ । । କୀଡ଼ୀ
 ତୁଲି ନ ହୋଖନୀ ଜେ ତିସୁ ମନହୁ ନ ଖିସରହି । । ୨୩ । ।

ସ୍ତୁତି କରି ଭକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ଲୀନ ହୁଏ , ପାଏ ନାହିଁ କେବେ ଅଳ୍ପ ତାହାର,
 ନଦୀ ନାଳ ଯଥା ସାଗରେ ମିଶନ୍ତି , ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି ତାର ବିସ୍ତାର । ।

ସମୁଦ୍ରର ସ୍ବାମୀ ସମ୍ରାଟ ଯେ ଅଟେ , ଗିରିତୁଲ ଧନ ଯାହାର ଥାଇ,
ସେଇ କୀଟ ତୁଲ ହୋଇବ, କାହୁଁ ଯେ , ପ୍ରଭୁକୁ ମନରୁ ପାଶୋରେ ନାହିଁ । । ୨୩ । ।

୨୪--- ଅତୁ ନ ସିଂହୀ କହଣି ନ ଅତୁ । । ଅତୁ ନ କରଣି ଦେଶି ନ ଅତୁ । ।
ଅତୁ ନ ଖେଶଣି ସୁଶଣି ନ ଅତୁ । । ଅତୁ ନ ଜାପେ କିଆ ମନି ମତୁ । । ଅତୁ ନ
ଜାପେ କୀଟା ଆକାରୁ । । ଅତୁ ନ ଜାପେ ପାରାଖାରୁ । । ଅତ କାରଣି କେତେ
ବିଲଲାହି । । ତା କେ ଅତ ନ ପାଏ ଜାହି । । ଏହୁ ଅତୁ ନ ଜାଣି କୋଇ । । ବହୁତା
କହୀଁ ବହୁତା ହୋଇ । । ଖଟା ସାହିବୁ ଉଚା ଥାଉ । । ଉଚେ ଉପରି ଉଚା ନାଉ । ।
ଏଖିତୁ ଉଚା ହୋଣି କୋଇ । । ତିସୁ ଉଚେ କଉ ଜାଣି ସୋଇ । । ଜେଖିତୁ ଆପି ଜାଣି
ଆପି ଆପି । । ନାନକ ନଦରୀ କରମୀ ଦାତି । । ୨୪ । ।

ଅନନ୍ତ ଅଟଇ ଗୁଣ ତୋର ପ୍ରଭୁ , ସାରି ନୁହଇ ତା ମୁଖରେ କହି ।
ଅନନ୍ତ ଅଟଇ ରଚନା ତୋହର , ତୋ ଦାନର ଅନ୍ତ ପାଇ ନୁହଇ । ।
ଅନନ୍ତ ତୋହର ସୃଷ୍ଟିର ଦର୍ଶନ , ଅନ୍ତ ନ ମିଳଇ କଲେ ଶ୍ରବଣ ।
କିସ ଇଚ୍ଛା ତୋର କି କରିବା ତାହୁଁ , ବୁଝି ନ ହୁଅଇ ତୋହର ମନ । ।
ଅନ୍ତ ନ ମିଳଇ ତୋହର ସୃଷ୍ଟିର , ଦେଇ ଅଛୁ ତୁହି କେତେ ଆକାର ।
କେତେ ବଡ଼ କରି ଗଡ଼ିଛୁ ସଂସାର , ନ ମିଳଇ କାହିଁ ତା ପାରାବାର । ।
କେତେ ହେଉଛନ୍ତି କଲବଲ ଆହା , ଅନ୍ତ କୁ ତୋହର ପାଇବା ପାଇଁ ।
କେ କେତେ ଯତନ କରୁଛନ୍ତି ଆହା , ଅନ୍ତ କାହିଁ ତୋର ମିଳୁ ତ ନାହିଁ । ।
ତୋହର ଅନ୍ତ କେ ନ ଜାଣଇ ପ୍ରଭୁ , ଅଳକୂଳ ତୋର ମିଳଇ ନାହିଁ ।
ବହୁତ କହିଲେ ବହୁତ ହୁଅଇ , ସରେ ନାହିଁ କେବେ ତୋର ବଡ଼ାଇ । ।
ତୁ ବଡ଼ ସାହିବ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ , ବଡ଼ତ ଅଟଇ ତୋର ଅକ୍ଷାନ ।
ତୋ ନାମ ମହିମା କି କହିବି ପ୍ରଭୁ , ମହାରୁ-ମହାନ ତୋହର ନାମ । ।
ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଭଲ୍ଲା ହୋଇ କେ ପାରିବ , ତୋହରି ଉଚ୍ଚତା ମାପିବ କିଏ ।
ତୋହଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ଯେ ପାରିବ , ତୋହରି ଉଚ୍ଚତା ଜାଣିବ ସିଏ । ।
କେତେ ବଡ଼ ତୁହି ଆଉ କେ ଜାଣିବ , ତୋତେ ଏକା ଜଣା ତୋର ବଡ଼ାଇ ।
କହଇ ନାନକ ତୋ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରୁ , ଦାନରେ କରୁଣା ଦୟା ମିଳଇ । । ୨୫ । ।

୨୫--- ବହୁତା କରମୁ ଲିଖିଆ ନା ଜାଇ ।। ଝିତା ଦାତା ତିଲୁ ନ ତମାଇ ।। କେତେ ମଂଗହି ଜୋଧ ଅପାର ।। କେତିଆ ଗଣତ ନହୀ ଝିତାରୁ ।। କେତେ ଖପି ତୁଟହି ଝେକାର ।। କେତେ ଲୈ ଲୈ ମୁକରୁ ପାହି ।। କେତେ ମୁରଖ ଖାହୀ ଖାହି ।। କେତିଆ ଦୁଖ ଭୁଖ ସଦ ମାର ।। ଏହି ଭା ଦାତି ତେରା ଦାତାର ।। ବଂଦି ଖଲାସୀ ଭାଣି ହୋଇ ।। ହୋରୁ ଆଖି ନ ସକେ କୋଇ ।। ଜେ କୋ ଖାଇକୁ ଆଖଣି ପାଇ ।। ଓହୁ ଜାଣି ଜେତୀଆ ମୁହି ଖାଇ ।। ଆପେ ଜାଣି ଆପେ ଦେଇ ।। ଆଖି ସି ଭି କେଇ କେଇ ।। ଜିସ ନୋ ବଖସେ ସିଫତି ସାଲାହ ।। ନାନକ ପାତିସାହୀ ପାତିସାହୁ ।। ୨୫ ।।

ବହୁତ ତୋହର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରଭୁ , ତୋ କରୁଣା ଲେଖା କରି ନୁହଇ ।
 ତିଳେ ତୋର ଲୋଭ ନାହିଁ ବଡ଼ଦାତା , ପ୍ରତିଦାନେ କିଛି ନ ଚାହୁଁ ତୁହି ।।
 କେତେ କେତେ କେତେ ଯୋଦ୍ଧା ଶୂର ବୀର, ମାଗୁଛନ୍ତି ତୋତେ ହାତ ପସାରି ।
 କେତେ ଯେ ଭିକାରି ତୋହର ଦୁଆରେ , ତା ଗଣନା କିଏ ପାରିବ କରି ।।
 ବହୁତ ଦୁର୍ଭାଗା ବହୁତ କୁକର୍ମୀ , ଅଗଣିତ ପାପୀ ସୃଷ୍ଟିରେ ଛନ୍ତି ।
 ତୋର ଆଶୀର୍ବାଦ ପାପକର୍ମେ ଦେଇ , ବିଷୟ ବିକାରେ ମରନ୍ତି ନିତି ।।
 ଅନେକ କୃତୟ ପାଇ ତୋର ଦାନ , ମଣନ୍ତି ଆପଣା ଅର୍ଜିତ ଧନ ।
 କେତେ କେତେ ମୁର୍ଖ ଖାଆନ୍ତି ମଉଜେ , କେବେ ନ କରନ୍ତି ତୋ ଗୁଣ ଗାନ ।।
 ଛନ୍ତି କେତେ କେତେ ଏ ତୋର ଜଗତେ , ପାଇ ସଦା ଦୁଃଖ କ୍ଷୁଧା ଆସାତ ।
 ଦୁଃଖ କ୍ଷୁଧା ମଧ୍ୟ ଦାନ ତୋର ଦାତା , ଏଥି ଲାଗି ରହେ ତୋ' ଠାରେ ଚିତ୍ତ ।।
 ମାୟା ମୋହ ରୂପୀ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି , ମିଳିଥାଇ ପ୍ରଭୁ ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ।
 ତୋର ଇଚ୍ଛା ବିନୁ କହିତ ନୁହଇ , ମୁକ୍ତି ମିଳେ ଆଉ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ।।
 ମୁର୍ଖପଣେ କିଏ କହେ ଯଦି କେବେ , ଅଛି ବୋଲି ଆଉ ମୁକତି ପଥ ।
 ଆପେ ସିଏ ଜାଣେ ମୁର୍ଖପଣ ପାଇଁ , ଖାଏ ସିଏ କେତେ ମୁଖେ ଆସାତ ।।
 କି ଲୋଡ଼ା କାହାକୁ ଜାଣୁ ତୁହି ପ୍ରଭୁ , ଦେଉ ସବୁ କିଛି ହୃଦୟ ଜାଣି ।
 ଛନ୍ତି ଅଗଣିତ ଏ ଜଗତେ ତୋର , କହୁଥାନ୍ତି ଏହି କଥା ବଖାଣି ।।
 ଦେଇଥାଉ ତୁହି ଶକତି ଯାହାକୁ , ଜପ କରିବାକୁ ତୋହର ନାମ ।
 ନାନକ ସେ ରାଜ-ରାଜେଶ୍ୱର ତୁଲ , ସଫଳ ହୁଅଇ ତାହାର ଜନ୍ମ ।। ୨୫ ।।

୨୬--- ଅମୂଲ ରୁଣ ଅମୂଲ ଝାପାର ।। ଅମୂଲ ଝାପାରୀଏ ଅମୂଲ ଭଂଡାର ।।

ଅମୂଲ ଆଖି ଅମୂଲ ଲେ ଜାହି ।। ଅମୂଲ ଭାଇ ଅମୂଲ ସମାହି ।। ଅମୂଲ ଧରମୁ
 ଅମୂଲ ଦୀବାଣୁ ।। ଅମୂଲ ତୁଲ ଅମୂଲ ପରଖାଣୁ ।। ଅମୂଲ ବଖସାସ ଅମୂଲ ନୀସାଣୁ ।।
 ଅମୂଲ କରମୁ ଅମୂଲ ପୁରମାଣୁ ।। ଅମୂଲୋ ଅମୂଲ ଆଖିଆ ନ ଜାଇ ।। ଆଖି ଆଖି
 ରହେ ଲିଖି ଲାଇ ।। ଆଖି ଖେଦ ପାଠ ପୁରାଣ ।। ଆଖି ପଡ଼େ କରହି ଖିଆଣ ।।
 ଆଖି ବରମେ ଆଖି ଇଂଦ ।। ଆଖି ଗୋପୀ ତେ ଗୋଷିଂଦ ।। ଆଖି ଇସର
 ଆଖି ସିଧ ।। ଆଖି କେତେ କାତେ ବୁଧ ।। ଆଖି ଦାନଖି ଆଖି ଦେଖି ।।
 ଆଖି ସୁରି ନର ମୁନି ଜନ ସେଖି ।। କେତେ ଆଖି ଆଖି ପାହି ।। କେତେ କହି
 କହି ଉଠି ଉଠି ଜାହି ।। ଏତେ କାତେ ହୋରି କରେହି ।। ତା ଆଖି ନ ସକହି କେଇ
 କେଇ ।। ଜେଖିତୁ ଭାଣ୍ଡେ ତେଖିତୁ ହୋଇ ।। ନାନକ ଜାଣେ ସାତା ସୋଇ ।। ଜେ କୋ
 ଆଣେ ବୋଲୁ ଖିଗାତୁ ।। ତା ଲିଖିଆ ସିରି ଗାଖାରା ଗାଖାରୁ ।। ୨୭ ।।

ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ ଗୁଣ ତୋର ପ୍ରଭୁ , ଅମୂଲ୍ୟ ତୋହର ଗୁଣ ବେପାର ।
 ଅମୂଲ୍ୟ ତୋହର ଗୁଣର ବେପାରୀ , ଅମୂଲ୍ୟ ତୋହର ଗୁଣ ଭଣ୍ଡାର ।।
 ଅମୂଲ୍ୟ ସିଏ ଯେ ଆସଇ ଏଥକୁ , ଅମୂଲ୍ୟ ତାହା ଯେ ଏଥୁ ନିଅଇ ।
 ଅମୂଲ୍ୟ ସିଏ ଯେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମ କରେ , ଆଉ ଯେ ପ୍ରଭୁରେ ଲୀନ ହୁଅଇ ।।
 ଅମୂଲ୍ୟ ତୋହର ନିୟମ ବିଧାନ , ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ ତୋ ଦରବାର ।
 ଅମୂଲ୍ୟ ତୁଳାରେ ତୁଳିଥାଉ ଗୁଣ , ଅମୂଲ୍ୟ ଯାହା ତୁ କରୁ ସ୍ୱୀକାର ।।
 ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ସବୁ ଯାହା ଦେଉ ଦାନ , ଅମୂଲ୍ୟ ତୋ ଦୟା ଦୃଷ୍ଟି ନିଶାଣ ।
 ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ସବୁ ଯାହା କରୁ କୃପା , ଅମୂଲ୍ୟ ତୋ ଆଜ୍ଞା ତୁହି ମହାନ ।।
 ତୁ କେତେ ଅମୂଲ୍ୟ କହିତ ନୁହଇ , କେ କରି ପାରିବ ତାହା ବଖାଣ ।
 କହି କହି କେତେ ହୁଅନ୍ତି ହାଲିଆ , କହି ନ ପାରନ୍ତି କରନ୍ତି ଧ୍ୟାନ ।।
 ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ତୋହର ହିଁ କଥା , ବହୁ ମୁଖେ ବେଦ ମନ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ।
 ଅନେକ ବିଦ୍ୱାନ ଦେଖାଅନ୍ତି ପଥ , କରି କରି ତୋର ଗୁଣ ବଖାଣ ।।
 କୋଟି କୋଟି ବ୍ରହ୍ମା ତୋ ସ୍ତୁତି କରନ୍ତି , କୋଟି କୋଟି ଇନ୍ଦ୍ର ଗାଆନ୍ତି ଗୁଣ ।
 କେତେ କେତେ ଗୋପୀ କେତେ କେତେ କୃଷ୍ଣ , କରନ୍ତି ତୋହର ଗୁଣ ଗାୟନ ।।
 କେତେ କେତେ ଶିବ ତୋ ସ୍ତୁତି କରନ୍ତି , କେତେ କେତେ ସିଦ୍ଧ ଗାଆନ୍ତି ଗୁଣ ।
 ତୁହି ଗଢ଼ିଥିବା କେତେ କେତେ ବୁଦ୍ଧ , କରନ୍ତି ତୋହର ଗୁଣ ଗାୟନ ।।
 କେତେ ଯେ ଦାନବ ତୋ ସ୍ତୁତି କରନ୍ତି , କରନ୍ତି ଦେବତା ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନ ।

କେତେ ସୁର ନର କେତେ ମୁନୀଜନ , କେତେ ଯେ ସେବକ ଗାଆନ୍ତି ଗୁଣ । ।
 କେତେ କେତେ ତୋର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣିଛନ୍ତି , ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ କେତେ ଯତ୍ନ କରନ୍ତି ।
 କେତେ କେତେ ତୋର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣି ବର୍ଣ୍ଣି , ଏ ସଂସାରୁ ଉଠି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ।
 ଯେତିକି ଯତନ କରି ସାରିଛନ୍ତି , ଆହୁରି ସେତିକି କଲେ ଯତନ ।
 କେବେ ବି କେହି ବି କରି ନ ପାରିବ , ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତୋର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନ । ।
 ଯେତେ ବଡ଼ ଚାହୁଁ ସେତେ ବଡ଼ ହେଉ , ମହିମା ତୋହର ସେତେ ବଢ଼ଇ ।
 କହଇ ନାନକ ସଜା ଖାଦିଗୁରୁ , ତୋତେ ଏକା ଜଣା ତୋର ବଡ଼ାଇ । ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତୋତେ ଜାଣେ ବୋଲି ଯଦି , କେଉଁ ବାହାପିଆ ବହୁପ କରେ ।
 ଗଣନା କରିବା ହୋଇବ ଉଚିତ , ମୁଖି ବୋଲି ତାକୁ ମୁଖି ମଧ୍ୟରେ । । ୨୭ । ।

((ଗୁଣ ବେପାର :- ଗୁଣର ଆଚରଣ, ଆଚାର ବ୍ୟବହାର))

୨୭-- ସୋ ଦରୁ କେହା ସୋ ଘରୁ କେହା ଜିତୁ ବହି ସରବ ସମାଲେ । । ଖାଜେ
 ନାଦୁ ଅନେକ ଅସଂଖ୍ୟ କେତେ ଖାଖିଣାହାରେ । । କେତେ ରାଗ ପରୀ ସିଉ କହୀଅନି
 କେତେ ଗାଖିଣାହାରେ । । ଗାଖି ହି ତୁହନୋ ପଉଣୁ ପାଣୀ ବୈସଂତରୁ ଗାଝି ରାଜା
 ଧରମୁ ଦୁଆରେ । । ଗାଖି ହି ଚିତୁ ଗୁପତୁ ଲିଖି ଜାଣିଲି ଲିଖି ଧରମୁ ଖୀଚାରେ । ।
 ଗାଖି ଇସରୁ ବରମା ଦେଖି ସୋହନି ସଦା ସଖାରେ । । ଗାଖି ଇଂଦ ଇଦାସଣି
 ବୈଠେ ଦେଖିତିଆ ଦରି ନାଲେ । । ଗାଖି ସିଧ ସମାଧୀ ଅଂଦରି ଗାଖି ସାଧ
 ଖିଚାରେ । । ଗାଖି ଜତୀ ସତୀ ସଂତୋଷୀ ଗାଖି ଖୀର କରାରେ । । ଗାଖି ପଂଡିତ
 ପଡିନି ରଖୀସର ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ ଖେଦା ନାଲେ । । ଗାଖି ମୋହଣୀଆ ମନୁ ମୋହନି ସୁରଗା
 ମଛ ପଇଆଲେ । । ଗାଖି ରତନ ଉପାଏ ତେରେ ଅଠସଠି ତୀରଥ ନାଲେ । । ଗାଖି
 ଜୋଧ ମହାବଲ ସୁରା ଗାଖି ଖାଣୀ ଚାରେ । । ଗାଖି ଖଂଡ ମଂଡଲ ଖରଇଂଡା କରି
 କରି ରଖେ ଧାରେ । । ସେଇ ତୁଧୁନୋ ଗାଖି ଜୋ ତୁଧୁ ଭାଖିନି ରତେ ତେରେ ଭଗତ
 ରସାଲେ । । ହୋରି କେତେ ଗାଖିନି ସେ ମୈ ଚିତି ନ ଆଖିନି ନାନକୁ କିଆ ଖୀଚାରେ । ।
 ସୋଇ ସୋଇ ସଦା ସରୁ ସାହିବୁ ସାଚା ସାଚୀ ନାଇ । । ହୈ ଭୀ ହୋସୀ ଜାଇ ନ ଜାସୀ
 ରଚନା ଜିନି ରଚାଇ । । ରଂଗୀ ରଂଗୀ ଭାତୀ କରି କରି ଜିନସୀ ମାଇଆ ଜିନି
 ଉପାଇ । । କରି କରି ଖେଟୌ କୀଚା ଆପଣା ଜିଖି ତିସ ଦୀ ଖିତିଆଇ । । ଜୋ ତିସୁ
 ଭାଖି ସୋଇ କରସୀ ହୁକମୁ ନ କରଣା ଜାଇ । । ସୋ ପାତିସାହୁ ସାହା ପାତିସାହିବୁ

ନାନକ ରହଣୁ ରଜାଇ ।।୨୭।।

ଯହିଁ ବସି ତୁହି ସୃଷ୍ଟିକି ସମ୍ଭାଳୁ , କେଉଁ ପରି ଆହା ସେ ଘରଦ୍ୱାର ।
 କେତେ ବାଦ୍ୟକାର ବଜାଅଛି ବାଦ୍ୟ , ଶୁଭୁଆଇ ଯହିଁ ଅସଂଖ୍ୟ ସ୍ୱର ।।
 କେତେ ଗାନକାରୀ ଗାଉଛନ୍ତି ନାମ , ରାଗ ରାଗିଣୀ ସୁମଧୁର ସୁରେ ।
 ବାୟୁ ଅଗ୍ନି ଜଳ ଗାଉଛନ୍ତି ଯଶ , ଗାଏ ଧର୍ମରାଜ ତୋର ଦୁଆରେ ।।
 ଗାଉଛନ୍ତି ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଲେଖା ଲେଖି , ଲେଖି କରୁ ଅଛି ଧର୍ମ ବିଚାର ।
 ତୁହି ଗଢ଼ିଥିବା ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ଦେବୀ , ଗାଉଛନ୍ତି ସଦା ସ୍ତୁତି ତୋହର ।।
 ଇନ୍ଦ୍ରାସନେ ବସି ଇନ୍ଦ୍ର ଗାଉ ଅଛି , ଦେବଗଣ ସଙ୍ଗେ ଯଶ ତୋହରି ।
 ଗାଉଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧ ସମାଧୀ ଭିତରେ , ଗାଉଛନ୍ତି ସାଧୁ ବିଚାର କରି ।।
 ଗାଉଛନ୍ତି ଯଶ ଯତି ଆଉ ଦାନୀ , ସନ୍ତୋଷ ଆବର ମହାନ ବୀର ।
 ଗାଉଛନ୍ତି ସ୍ତୁତି ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି , ବେଦ ସଙ୍ଗେ କେତେ ରକ୍ଷି ପ୍ରବର ।।
 ଗାଉଛନ୍ତି ସ୍ତୁତି ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଆଉ , ପାତାଳ ପୁରୀର ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ।
 ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥ ଚଉଦ ରତନ , ଗାଉଛନ୍ତି ସଦା ଯଶ ତୋହରି ।।
 ଗାଉଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ମହାବଳୀ ବୀର , ଚତୁର୍ବିଧ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ସ୍ତୁତି ।
 ଗାଉଛନ୍ତି ଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ , ଧରିଅଛୁ ଯାହା ତୁ କରି ସୃଷ୍ଟି ।।
 ତୋ ନାମ ରସିକ ଭକ୍ତ ଗାଉଛନ୍ତି , ଭଲ ପାଉ ପ୍ରଭୁ ଯାହାଙ୍କୁ ତୁହି ।
 ମନେ ନାହିଁ ଆଉ କେତେ ଗାଉଛନ୍ତି , ନାନକ ବିଚାର କରି ନୁହଇ ।।
 ସଦା ସତ୍ୟ ସିଂହ ସେ ସଜା ସାହିବ , ଅଟେ ଚିର ସତ୍ୟ ତାର ମହିମା ।
 ଅଛି ଆଉ ଥିବ ସେ ଯାଏ ନା ଯିବ , ଯେ କରିଛି ଏଇ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ।।
 ନାନା ରଙ୍ଗେ ନାନା ବସ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି କରି , ମାୟାର ରଚନା କରିଛି ସିଂହ ।
 ଯେଉଁ ପରି ଇଚ୍ଛା ହେଉଅଛି ତାର , ସୃଷ୍ଟି ରଚି ଆପେ ଦେଖୁଛି ସିଂହ ।।
 ତାହା କରେ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାକୁ , ତା ପାଶେ ନ ଚଳେ ଆଜ୍ଞା କାହାର ।
 ସମ୍ରାଟଙ୍କର ସେ ସମ୍ରାଟ ନାନକ , ରହିବା ଭବିତ ଆଜ୍ଞାରେ ତାର ।।୨୭।।

((ଲେଖି :- ପ୍ରାଣିର ପାପ ପୁଣ୍ୟର ହିସାବ))

((ଚତୁର୍ବିଧ ସୃଷ୍ଟି :- ଅଣୁଜ, ଜରାୟୁଜ, ସ୍ୱେତଜ, ଭଞ୍ଜକ))

୨୮--- ମୁଁଦା ସଂତୋଷୁ ସରମୁ ପତୁ ଝୋଲୀ ଧିଆନ କୀ କରହି ବିଭୁତି ।। ଶିଂଆ କାଲୁ

କୁଆରୀ କାଇଆ ଜୁଗତି ତତା ପରତାତି ।। ଆଇ ପଂଥୀ ସଗଲ ଜମାତୀ ମନି ଜାତେ
ଜଗୁ ଜୀତୁ ।। ଆଦେସୁ ତିସୈ ଆଦେସୁ ।। ଆଦି ଅନୀଲୁ ଅନାଦି ଅନାହତି ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ
ଏକୋ ଖେସୁ ।। ୨୮ ।।

ଯଦି ତୁ କରିବୁ ସନ୍ତୋଷକୁ ମୁଦ୍ରା , ଶ୍ରମକୁ କରିବୁ ତୋ ପାତ୍ର, ଝୁଲି ।
ଶୁଣ ଆରେ ଯୋଗୀ ପାରିବୁ ଯଦି ତୁ , ଶରୀରେ ଧ୍ୟାନର ବିଭୂତି ବୋଲି ।।
ମୃତ୍ୟୁ ଭୟ କୁ ତୋ ଅଙ୍ଗବସ୍ତ୍ର କରି , ଶରୀର କରିବୁ ବିକାର ଶୂନ୍ୟ ।
ଏହା ହିଁ ହୋଇବ ଯୋଗ ଆଚରଣ , ବିଶ୍ୱାସର ଦଣ୍ଡ କର ଧାରଣ ।।
ଆଇପଛା ବୋଲି ଜାଣିବୁ ନିଜକୁ , ସଭିଙ୍କି ମଣିବୁ ଯଦି ସମାନ ।
ସକଳ ଜଗତ ଜିଣି ତୁ ପାରିବୁ , ଜିଣି ପାରିଲେ ତୁ ଆପଣା ମନ ।।
କର ତାକୁ ସଦା ତୁ ନମସ୍କାର , ଆଦି ଅନୀଳ ଅନାଦି ଅନାହତ
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏକ ବେଶ ଯାହାର ।। ୨୮ ।।

((ଆଇପଛା :- ଯୋଗୀମାନଙ୍କର ୧୨ ପଛ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଛ))

୨୯--- ଭୁଗତି ଗିଆନୁ ଦଇଆ ଭଂଡାରଣି ଘଟି ଘଟି ଖାଜହି ନାଦ ।। ଆପି ନାଥୁ ନାଥୀ
ସଭ ଜା କୀ ରିଧି ସିଧି ଅଞ୍ଜରା ସାଦ ।। ସଂଜୋଗୁ ଶିଜୋଗୁ ଦୁଇ କାର ଚଲାଖିହି ଲେଖେ
ଆଖିହି ଭାଗ ।। ଆଦେସୁ ତିସୈ ଆଦେସୁ ।। ଆଦି ଅନୀଲୁ ଅନାଦି ଅନାହତି ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ
ଏକୋ ଖେସୁ ।। ୨୯ ।।

ଦୟା ପରକ୍ଷିବ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଜ୍ଞାନ , ସେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ ତୋର ଭୋଜନ ।
ଶୁଣ ଯୋଗୀ ଘଟେ ଘଟେ ବାଜେ ନାଦ , ଜୀବନ ତୋହର ହୋଇବ ଧନ୍ୟ ।।
ଏକ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହେଉ ତୋର ନାଥ , ଯାହର ବଶ୍ୟ ଏ ସାରା ସଂସାର ।
ରକ୍ଷି ସିଦ୍ଧି ଯେତେ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଯୋଗୀ , ନିଏ ଅନ୍ୟ ଦିଗେ ପ୍ରଭୁଠୁଁ ଦୂର ।।
ସଂଯୋଗ ବିଯୋଗ ଏ ଦୁହେଁ ଚଳାନ୍ତି , ସବୁ କାମ ଧନ୍ଦା ଏ ଜଗତର ।
କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଯାହା ଲେଖା ଅଛି , ମିଳିଥାଇ ଭାଗ୍ୟ ସେହି ପ୍ରକାର ।
କର ତାକୁ ସଦା ତୁ ନମସ୍କାର , ଆଦି ଅନୀଳ ଅନାଦି ଅନାହତ
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏକ ବେଶ ଯାହାର ।। ୨୯ ।।

((ନାଦ :- ଯୋଗୀମାନେ ଖାଇଲା ବେଳେ ବଜାନ୍ତି । ବାଦ୍ୟଟି ଗଳରେ

ଝୁଲୁଥାଏ))

୩୦--- ଏକା ମାଲ ଜୁଗତି ଓଁଆଇ ତିନି ଚେଲେ ପରଝାଣୁ । । ଇକୁ ସଂସାରୀ ଇକୁ
ଭଂଡାରୀ ଇକୁ ଲାଏ ଦୀବାଣୁ । । ଜିଣି ତିସୁ ଭାଣ୍ଡେ ତିଣ୍ଡେ ଚଲାଣ୍ଡେ ଜିଣି ହୋଣ୍ଡେ
ପୁରମାଣୁ । । ଓହୁ ଖେଣେ ଓନା ନଦରି ନ ଆଣ୍ଡେ ବହୁତା ଏହୁ ଓଁତାଣୁ । । ଆଦେସୁ ତିସୈ
ଆଦେସୁ । । ଆଦି ଅନୀଲୁ ଅନାଦି ଅନାହତି ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ ଏକୋ ଖେସୁ । । ୩୦ । ।

କହୁଥାନ୍ତି ସିନା ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ସଙ୍ଗେ , ମାୟା ଯେବେ ପରା ଯୁକ୍ତ ହୋଇଲା,
ତିନି ଦେବତାଙ୍କୁ ଜନମ ଦେଲା ସେ , ତାଙ୍କରି ହାତରେ ସୃଷ୍ଟି ଚଳିଲା । ।
ଜଣେ କେ ସଂସାରୀ ରଚଇ ସଂସାର , ପାଳେ କେ ଭଣ୍ଡାରୀ ଦେଇ ଆହାର ।
ଆଉ ଜଣେ କିଏ ବସି ଦରବାରେ , ସବୁରି କର୍ମକୁ କରେ ବିଚାର । ।
କିନ୍ତୁ ଯଦି ସତ ଜାଣିବାକୁ ଚାହଁ , ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଏ ସୃଷ୍ଟି ଚଳଇ ।
ସେପରି ଚାହେଁ ସେ ଚଳାଏ ସେପରି , ସେହିପରି ତାର ଆଜ୍ଞା ଦିଅଇ । ।
ଦେଖାଚାହାଁ କରେ ସର୍ବଦା ସବୁରି , ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଥାଇ ସବୁରି ସିଏ ।
କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ସବୁକୁ ଦେଖେ ସେ , ତାହାକୁ ଦେଖି ନ ପାରଇ କିଏ । ।
କର ତାକୁ ସଦା ତୁ ନମସ୍କାର , ଆଦି ଅନୀଳ ଅନାଦି ଅନାହତ ,
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏକ ବେଶ ଯାହାର । । ୩୦ । ।

୩୧--- ଆସଣୁ ଲୋଇ ଲୋଇ ଭଂଡାର । । ଜୋ କିଛି ପାଇଆ ସୁ ଏକା ଝାର । ।
କରି କରି ଖେଣେ ସିରଜଣହାରୁ । । ନାନକ ସତେ କୀ ସାଚୀ କାର । । ଆଦେସୁ ତିସୈ
ଆଦେସୁ । । ଆଦି ଅନୀଲୁ ଅନାଦି ଅନାହତି ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ ଏକୋ ଖେସୁ । । ୩୧ । ।

ସବୁ ଲୋକେ ତାର ରହିଛି ଆସନ , ସବୁ ଲୋକେ ତାର ଅଛି ଭଣ୍ଡାର ।
ସବୁ ଭଣ୍ଡାରରେ ଯାହା ଅଛି ତାହା , ଭରି ସେ ଦେଇଛି ଥରେ ମାତର । ।
ସୃଷ୍ଟି କରତା ସେ ଅଟଇ ସବୁରି , ସୃଷ୍ଟି କରେ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ଥାଏ ।
ନାନକ ତାହାର ସବୁ କର୍ମ ସଜା , ସଜା ସରକାର ଅଟଇ ସିଏ । ।
କର ତାକୁ ସଦା ତୁ ନମସ୍କାର , ଆଦି ଅନୀଳ ଅନାଦି ଅନାହତ ,
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଏକ ବେଶ ଯାହାର । । ୩୧ । ।

୩୨--- ଇକ ଦୁ ଜୀଭୌ ଲଖ ହୋହି ଲଖ ହୋଝି ଲଖ ଝୀସ । । ଲଖୁ ଲଖୁ ଗୋଡ଼ା
ଆଖୀଅହି ଏକୁ ନାମୁ ଜଗଦୀସ । । ଏତୁ ରାହି ପତି ପଞ୍ଡ଼ାଆ ଚଡ଼ାଏଁ ହୋଇ ଇକୀସ । ।

ସୁଣି ଗଲା ଆକାସ କୀ କୀଟା ଆଇ ରୀସ । । ନାନକ ନଦରୀ ପାଇଁ କୁଟୀ କୁଡ଼େ
୦୧ସ । । ୩୨ । ।

ଗୋଟିଏ ଜିହ୍ଵାରୁ ଲକ୍ଷେ ଜିହ୍ଵା ହେବ , ଲକ୍ଷେ ଜିହ୍ଵା ଲକ୍ଷ କୋଡ଼ି ହୋଇବ ।
ସବୁ ସେ ଜିହ୍ଵାରେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ବାର , ପ୍ରଭୁ ଜଗଦୀଶ ନାମ ଘୋଷିବ । ।
ବୃଥା ଏ ପ୍ରୟାସ ଏହି ପରି କେବେ , ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ କାହା ଭେଟ ନୋହିବ ।
ମିଳନର ପଥେ ଯେତେକ ପାହାଚ , ଅହଂ ତେଜି ଚଢ଼ି ଯିବାକୁ ହେବ । ।
ଆକାଶର କଥା ଶୁଣି ସିନା କୀଟ , ପ୍ରଭୁ ମିଳନକୁ କରଇ ଆଶା ।
ପ୍ରଭୁ ମିଳେ ପ୍ରଭୁ କୃପାରେ ନାନକ , ଆଉ ସବୁ ଯେତେ ମିଥ୍ୟା ଦୁରାଶା । । ୩୨ । ।

୩୩--- ଆଖଣି ଜୋରୁ ରୁପେଁ ନହୁ ଜୋରୁ । । ଜୋରୁ ନ ମଂଗଣି ଦେଶି ନ ଜୋରୁ । ।
ଜୋରୁ ନ ଜୀଝଣି ମରଣି ନ ଜୋରୁ । । ଜୋରୁ ନ ରାଜି ମାଲି ମନି ସୋରୁ । । ଜୋରୁ ନ
ସୁରତୀ ଗିଆନି ଖୀଚାରି । । ଜୋରୁ ନ ଜୁଗତୀ ଛୁଟେଁ ସଂସାରୁ । । ଜିସୁ ହୁଅି ଜୋରୁ କରି
ଝେଣେଁ ସୋଇ । । ନାନକ ଭତମୁ ନୀରୁ ନ କୋଇ । । ୩୩ । ।

କହିବାକୁ ବଳ କାହାର ନ ଥାଏ , ନିରବ ହେବାକୁ ନ ଥାଇ ବଳ ।
ମାଗିବାକୁ ବଳ କାହାର ନ ଥାଇ , ଦେବା ପାଇଁ କିଛି ନ ଥାଇ ବଳ । ।
ବଞ୍ଚିବାକୁ ବଳ କାହାର ନ ଥାଇ , ମରିବାକୁ ବଳ ନ ଥାଇ କା'ର ।
ରାଜ୍ୟ, ଧନ ଲାଗି ନ ଥାଇ କା' ବଳ , ଯାହା ଲାଗି ମନ କରେ ମୁଁକାର । ।
କା ବଳ ନ ଥାଇ ଧ୍ୟାନର ଭପରେ , ଜ୍ଞାନ ବିଚାରକୁ ବଳ ନ ଥାଇ ।
କା ବଳ ନ ଥାଇ ସେଇ ଯୁକ୍ତି ପରେ , ଯା ବଳେ ସଂସାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳଇ । ।
ଯାହା ହାତେ ସବୁ ବଳ ରହି ଅଛି , ସୃଷ୍ଟି କରି ସବୁ ସମ୍ଭାଳେ ସିଏ ।
ନାନକ ସିଏ ହିଁ କରେ ସବୁ କିଛି , ନାହିଁ ଭଜନୀଚ ଜଗତେ କିଏ । । ୩୩ । ।

୩୪--- ରାତୀ ରୁତୀ ଥିତୀ ଖୀର । । ପଞ୍ଚଣ ପାଣୀ ଅଗନୀ ପାତାଲ । । ତିସୁ ଝିଟି
ଧରତୀ ଆସି ରଖୀ ଧରମ ସାଲ । । ତିସୁ ଝିଟି ଜୀଅ ଜୁଗତି କେ ରଂଗ । । ତିନ କେ ନାମ
ଅନେକ ଅନଂତ । । କରମୀ କରମୀ ହୋଇ ଖୀଚାରୁ । । ସଚା ଆସି ସଚା ଦରବାରୁ । ।
ତିଥେଁ ସୋହନି ପଂଚ ପରଝାଣୁ । । ନଦରୀ କରମି ପଞ୍ଜେଁ ନୀସାଣୁ । । କଚ ପକାଇ ଓଥେଁ
ପାଇ । । ନାନକ ଗଇଆ ଜାପେଁ ଜାଇ । । ୩୪ । ।

ଆପଣା ଆଜ୍ଞାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରି , ଦିନ ରାତି ଆଉ ରତ୍ନ ସୃଜିଲା ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ନାନା ଚିଥି କରି ପ୍ରଭୁ , ଚିଥି ସଙ୍ଗତରେ ବାର ରଚିଲା । ।
 ଆପଣା ଆଜ୍ଞାରେ ସୃଷ୍ଟି କଲା ପ୍ରଭୁ , ବାୟୁ ଜଳ ଅଗ୍ନି ଆଉ ପାତାଳ ।
 ଏ ସବୁ ମଧ୍ୟରେ ଥାପିଲା ଧରିତ୍ରୀ , କରି ତାକୁ ଧର୍ମ ଅର୍ଜନ ସ୍ଥଳ । ।
 ସେଥିରେ ଅଛନ୍ତି ନାନାବିଧ ଜୀବ , ତାହାର ଗଣନା କରିବ କିଏ ।
 କେତେ ରଙ୍ଗେ କେତେ ନାମରେ ଅଛନ୍ତି , ତାହାର ହିସାବ ପାଇବ କିଏ । ।
 ଯିଏ ଯେଉଁ ପରି କର୍ମ କରିଥାଇ , ସେହି ପରି ତାର ହୁଏ ବିଚାର ।
 ବିଚାରରେ ପ୍ରଭୁ କରେ ନାହିଁ ତୃଟି , ସଜା ସିଏ ସଜା ତା ଦରବାର । ।
 ଶୋଭା ପାଏ ତହିଁ ସଛନ୍ଦନ ସଦା , ପ୍ରଭୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଲଭି ସମ୍ମାନ ।
 ପ୍ରଭୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼େ ତା ଉପରେ , ମଥାରେ ଲଭେ ସେ ମହାନିଶାଣ । ।
 କଷ୍ଟା କିଏ ଆଉ ପାଚିଲା କିଏ ସେ , ପରୀକ୍ଷାକୁ ସବୁ ଦୁଅନ୍ତି ଟଣା ।
 ପହଞ୍ଚିଲେ ପ୍ରଭୁ ନିକଟରେ ନାନକ , ଭଲମନ୍ଦ ସବୁ ପଡ଼ଇ ଜଣା । । ୩୪ । ।

୩୫--- ଧରମ ଖଟ କା ଏହୋ ଧରମୁ । । ଗିଆନ ଖଟ କା ଆଶାହୁ କରମୁ । । କେତେ
 ପଞ୍ଚଣ ପାଣୀ ଝୈସନ୍ତର କେତେ କାନ ମହେସ । । କେତେ ବରମେ ଘାଡ଼ି ଘଡ଼ିଅହି ରୁପ
 ରଙ୍ଗ କେ ଝେସ । । କେତୀଆ କରମ ଭୁମୀ ମେର କେତେ କେତେ ଧୁ ଉପଦେସ । ।
 କେତେ ଇନ୍ଦ ଚନ୍ଦ ସୁର କେତେ କେତେ ମନ୍ତଲ ଦେସ । । କେତେ ସିଧ ବୁଧ ନାଥ କେତେ
 କେତେ ଦେଖି ଝେସ । । କେତେ ଦେଖି ଦାନସ ମୁନି କେତେ କେତେ ରତନ ସମୁଦ । ।
 କେତୀଆ ଖାଣୀ କେତୀଆ ବାଣୀ କେତେ ପାତ ନରିନ୍ଦ । । କେତୀଆ ସୁରତୀ ସେଷକ
 କେତେ ନାନକ ଅନ୍ତୁ ନ ଅନ୍ତୁ । । ୩୫ । ।

ଧରମ ଖଣ୍ଡର ଏହା ହିଁ ଧରମ , ଯାହା ଯାହା ମୁହିଁ କଲି ବଖାଣ ।
 ଯାହା ଅଟେ ଜ୍ଞାନଖଣ୍ଡର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ , ଆଗେ ଆଗେ ମୁହିଁ କହୁଛି ଶୁଣ । ।
 ଛନ୍ତି ତହିଁ କେତେ ବାୟୁ ଜଳ ଅଗ୍ନି , ଛନ୍ତି କେତେ କୃଷ୍ଣ କେତେ ମହେଶ ।
 କେତେ କେତେ ବ୍ରହ୍ମା ଗଢ଼ା ହେଉଛନ୍ତି , ଯାହା ରୁପ ରଙ୍ଗ ଅନେକ ବେଶ । ।
 କେତେ କର୍ମଭୂମି ମେରୁ ପରବତ , କେତେ ଧୃବ କେତେ ତା ଉପଦେଶ ।
 ଛନ୍ତି କେତେ ଇନ୍ଦ୍ର କେତେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ , କେତେ କେତେ ପୁଣି ମଣ୍ଡଳ ଦେଶ । ।
 ଛନ୍ତି ତହିଁ କେତେ ସିନ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ନାଥ , ଅନେକ ବେଶରେ ଦେବୀ ଅନେକ ।

ଦେବତା ଦାନବ ମୁନି କେତେ ଛନ୍ତି , ଅସଂଖ୍ୟ ସମୁଦ୍ର ରତ୍ନ ଅସଂଖ୍ୟ । ।

ଜୀବ ରଚନାର କେତେ କେତେ ଖଣି , କେତେ ବାଣୀ ଆଉ କେତେ ଶାସକ ।

କେତେ ଧ୍ୟାନ କେତେ ଧ୍ୟାନସ୍ଥ ସେବକ , ସେ ସବୁର ଅନ୍ତ ନାହିଁ ନାନକ । । ୩୫ । ।

୩୬--- ଗିଆନ ଖଞ୍ଜ ମହି ଗିଆନୁ ପରଚଂଡୁ । । ତିଥୈ ନାଦ ବିନୋଦ କୋତ
ଅନଂଦୁ । । ସରମ ଖଞ୍ଜ କୀ ବାଣୀ ରୁପୁ । । ତିଥୈ ଘାତୁତି ଘଡ଼ିଂ ବହୁତୁ ଅନୁପୁ । । ତା
କୀଆ ଗଲା କଥୀଆ ନା ଜାହି । । ଜେ କୋ କହୈ ପିଛୈ ପଛୁଟାଇ । । ତିଥୈ ଘଡ଼ୀଂ
ସୁରତି ମତି ମନି ବୁଧି । । ତିଥୈ ଘଡ଼ୀଂ ସୁରା ସିଧା କୀ ସୁଧି । । ୩୬ । ।

ଜ୍ଞାନଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ , ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକେ ସଦା ରଞ୍ଜିତ ।

କୋଟି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସୁଖ ମିଳେ ତହିଁ , ଶୁଭେ ସଦା ଜ୍ଞାନ ନାଦ ସଂଗୀତ । ।

ଶ୍ରମଖଣ୍ଡ ଅଟେ ଅତି ମନୋହର , ମିଳଇ ତହିଁରେ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ।

ଗଢ଼ିହୁଏ ଯିଏ ଏହି ଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ , ହୋଇ ଥାଇ ତାର ମନ ଅନୁପ । ।

ଯାହା ହୁଏ ତହିଁ କେ ପାରିବ କହି , ବର୍ଣ୍ଣନା ତାହାର କରି ନୁହଇ ।

ପଛେ ଅନୁତାପ କରିଥାଇ ସିଏ , କହିବାକୁ ଯିଏ ଚେଷ୍ଟା କରଇ । ।

ଗଢ଼ାହୁଏ ତହିଁ ବିକଶିତ କରି , ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ବୁଦ୍ଧି ଆବର ମନ ।

ଗଢ଼ା ହୁଏ ତହିଁ ଦେବତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି , ସିଦ୍ଧଙ୍କ ପବିତ୍ର ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ । । ୩୭ । ।

୩୭--- କରମ ଖଞ୍ଜ କୀ ବାଣୀ ଜୋରୁ । । ତିଥୈ ହୋରୁ ନ କୋଇ ହୋରୁ । । ତିଥୈ
ଜୋଧ ମହାବଲ ସୁର । । ତିନି ମହି ରାମୁ ରହିଆ ଭରପୁର । । ତିଥୈ ସୀତୋ ସୀତା
ମହିମା ମାହି । । ତା କେ ରୁପ ନ କଥନେ ଜାହି । । ନା ଓହି ମରହି ନ ଠାଗେ ଜାହି । ।
ଜିନ କୈ ରାମୁ ଖସୈ ମନ ମାହି । । ତିଥୈ ଭଗତ ଖସହି କେ ଲୋଥ । । କରହି ଅନଂଦୁ
ସତା ମନି ସୋଇ । । ସତ ଖଞ୍ଜ ଖସୈ ନିରଂକାରୁ । । କରି କରି ଖେଳୈ ନଦରି
ନିହାଇ । । ତିଥୈ ଖଞ୍ଜ ମଂତଲ ଖରଭଂତ । । ଜେ କୋ କଥୈ ତ ଅଂତ ନ ଅଂତ । । ତିଥୈ
ଲୋଥ ଲୋଥ ଆକାର । । ଜିଞ୍ଜ ଜିଞ୍ଜ ହୁକମୁ ତିଥୈ ତିଞ୍ଜ କାର । । ଖେଳୈ ଖିଗସୈ କରି
ଖିଚାରୁ । । ନାନକ କଥନା କରଡ଼ା ସାରୁ । । ୩୭ । ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳେ ଗଢ଼ା କର୍ମଖଣ୍ଡ , ସେ ବଳ ଲଭଇ ଭକତ ତହିଁ ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଜ୍ୟୋତି ହୋଇଅଛି ବ୍ୟାଘ୍ର , ଆଉ କିଛି ତହିଁ ନ ଥାଇ କାହିଁ । ।
 ଏ ସ୍ଥିତିକି ସିଏ ହୁଅଇ ପ୍ରାପତ , ଯୋଷା ମହାବଳୀ ସେ ଶୂର ବୀର ।
 ଅକାଳ ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀରାମ ଜ୍ୟୋତିରେ , ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ଥାଇ ହୃଦ ଯାହାର । ।
 ଯେ ଏଥେ ପହଞ୍ଚେ ପ୍ରଭୁ ମହିମାରେ , ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସିଏ ଲୀନ ହୁଅଇ ।
 ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିକଶେ , ବର୍ଣ୍ଣନା ଯାହାର କରି ନୁହଇ । ।
 ଭ୍ରମରେ ପକାଇ ନ ପାରଇ ମାୟା , ମୃତ୍ୟୁ ତାକୁ କେବେ ନ ପାରେ ଛୁଇଁ ।
 ବାସ କରେ ସଦା ଯା ହୃଦୟେ ରାମ , ତାକୁ କିଏ ଦୁଃଖ ପାରିବ ଦେଇ । ।
 ସବୁ ଭୁବନର କେତେ ଭକ୍ତ ଜନ , ରହନ୍ତି ଏ ଠାବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ।
 ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସେ ରହନ୍ତି ସଭିଏଁ , ସଜା ପ୍ରଭୁ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ । ।
 ଏହାର ଆଗକୁ ଅଛି ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ , ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ବସଇ ଯହିଁ ।
 ରଚି ରଚି ସୃଷ୍ଟି ଦେଇ କୃପାଦୃଷ୍ଟି , ଆନନ୍ଦେ ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ପାଳଇ । ।
 କେତେ କେତେ ଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ , ସର୍ବ ଦିଗେ ପୁରୁ ରହିଛି ତହିଁ ।
 ଗଣନାରେ ତାର ଅନ୍ତ ମିଳେ ନାହିଁ , ସବୁରି କଥା କେ ପାରିବ କହି । ।
 ଭୁବନ ଉପରେ ଭୁବନ ଏଠାବେ , ଅଗଣିତ ରୂପ ଆକାର ଅଛି ।
 ଯେଉଁ ପରି ପ୍ରଭୁ ଦେଉଅଛି ଆଜ୍ଞା , ସର୍ବତ୍ର ସେପରି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । ।
 ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ କରଇ ବିଚାର , ଦେଖି ଦେଖି ସବୁ ହୁଏ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ନାନକ ସେ କଥା କଥନ କରିବା , ଲୁହାଟଣା ପରି ବଡ଼ କଠିନ । । ୩୭ । ।

((ଭୁବନ:-ଲୋକ- ଦେବଲୋକ , ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକ ଆଦି))

୩୮--- ଜହ୍ନ ପାହାରା ଧୀରକୁ ସୁନିଆରୁ । । ଅହରଣି ମତି ଖେଦୁ ହଥାଆରୁ । । ଭଉ
 ଖଲା ଅଗନି ତପ ତାଉ । । ଭାଂତା ଭାଉ ଅଂମ୍ବିତୁ ତିତୁ ଢାଲି । । ଘଡ଼ୀଏଁ ସବୁ ସତୀ
 ଟକସାଲ । । ଜିନ କଉ ନଦରି କରମୁ ତିନି କାର । । ନାନକ ନଦରୀ ନଦରି
 ନିହାଲ । । ୩୮ । ।

ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହ ହେଉ ତୋର ତୁଲ୍ଲା , ସୃଷ୍ଟିକାର ହେଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ତୋହର ।
 ବୁଦ୍ଧିକୁ ତୋହର କର ତୁ ନିହାଲ , ଜ୍ଞାନକୁ କର ତୁ ତୋ ହତିଆର । ।
 ପ୍ରଭୁ ଭୟକୁ କର ଫୁଙ୍କନଳି , ତପ ତାପ ତୋର ଦିଅ ତତାଇ ।
 ରଖି ହୃଦୟର ପ୍ରେମ କୋଇ ତହିଁ , ଫୁଙ୍କ ଦେଇ ଅଗ୍ନି ଦିଅ ଜଳାଇ । ।

ହୃଦୟର ସଜା ଭକତି ଅମୃତ , ତରଳାଇ ଦିଅ ପ୍ରେମ କୋଇରେ ।
 ଏହା ହିଁ ନାମର ସଜା ମୁଦ୍ରାଶାଳା , ନାମ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମୁଦ୍ରା ଗଢ଼ ଏଥିରେ । ।
 ପ୍ରଭୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଯା ଉପରେ ଥାଇ , ସଜା ନାମ ଶବ୍ଦ ଗଢ଼ି ସେ ପାରେ ।
 ନାନକ ଲଭି ସେ ପ୍ରଭୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି , ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ ହୁଏ ସଂସାରେ । । ୩୮ । ।

((କୋଇ :- ଧାତୁ ଆଉଟିବା ମାଟିପାତ୍ର ,

((ନିହାଇ :- ଲୁହାମୁଣ୍ଡ - ଯାହା ଉପରେ ଚତଳା ସୁନା ରୂପା ରଖି ସୁନାରି
 ହାତୁଡ଼ିରେ ପିଟି ଅଳଙ୍କାର ତିଆରି କରନ୍ତି))

ଶ୍ଳୋକ

--- ପଞ୍ଚଶୁ ଗୁରୁ ପାଣି ପିତା ମାତା ଧରତି ମହତୁ । ।
 ଦିୱସୁ ରାତି ଦୁଇ ଦାଇ ଦାଇଆ ଖେଲେ ସଗଲ ଜଗତୁ । ।
 ଚଂଗିଆଇଆ ବୁରିଆଇଆ ଖାତେ ଧରମୁ ହଦୁରି । ।
 କରମୀ ଆପୋ ଆପଣା କେ ନେଡ଼େ କେ ଦୁରି । ।
 ଜିନୀ ନାମୁ ଧିଆଇଆ ଗଏ ମସକତି ଘାଲି । ।
 ନାନକ ତେ ମୁଖ ଉଜଲେ କେତୀ ଛୁଟୀ ନାଲି । । ୧ । ।

ପବନ ହିଁ ଗୁରୁ ପାଣି ଅଟେ ପିତା ପୁଜନୀୟା ମାତା ଅଟଇ ଧରା ।
 ଦିବା ରାତ୍ରୀ ଦୁଇ ସେବକ ସେବିକା ଲୀଳା ଖେଳା କରେ ଜଗତ ସାରା । ।
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଭଲ ମନ୍ଦ ଯେତେ ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଆଗେ ଧର୍ମ କରେ ବିଚାର ।
 ଆପଣା ଆପଣା କଲା କର୍ମ ଘେନି କେ ହୁଏ ନିକଟ କେ ହୁଏ ଦୂର । ।
 ସ୍ଵରଣ କରଇ ପ୍ରଭୁ ନାମ ଯିଏ ହୁଅଇ ତାହାର ଶ୍ରମ ସଫଳ ।
 ମୁକତି ଲଭନ୍ତି କେତେ ତା ସଙ୍ଗତେ ‘ନାନକ’ ତା ମୁଖ ହୁଏ ଉଜ୍ଜଳ । । ୧ । ।

((((((((-----))))))))))

Sardaar Kirpal Singh 'Dakia'

formerly known as Hari Har Daku

Well known teacher and connected with Aakaashvani for the last many years. In spite of his illness, he has done a great job and written some of The Holy Baani of Sikh Gurus in Odiya so that the message can be read in local language which was not possible before. Baani is available already in English and many international languages but in our local Odiya language, it is the first effort, and a good thing is that the Baani translation is written in verse form. He has translated the first Baani **The "japuji Sahib ji"**, of First Guru **"Sri Guru Nanak Dev ji"**, the well known **"Sukhmani Sahib ji"** - Baani by the Fifth guru **'Sri Guru Arjun Dev ji'**, then he translated **"Shloak mehra 9"** - Baani by ninth guru **"Sri Guru Tegh Bahadur ji"** and one more **"Anand Sahib ji"** – Baani by the third guru **"Sri Guru Amardaas ji"**